

לקראת ועידת ירושלים השנייה

החזון, מקורו ומסמכים

איחוד גוף המשיח לקראת שיבתו

Toward Jerusalem Council II

Vision, Origin and Documents

Uniting the Body of Messiah for His Return

כל הזכויות שמורות ©2017
לקראת ועידת ירושלים השנייה

תוכן העניינים

פתח דבר:

5 מטרת חוברת זו

6 הקדמה

7 מבוא

חלק ראשון:

12 כיצד התחיל TJCII: זיכרונות עיקריים

חלק שני:

21 אירועים משמעותיים בסיפור של TJCII

חלק שלישי:

25 מסמכים שפורסמו ע"י TJCII

26 1. לקראת ועידת ירושלים השנייה: ההכרזה המקורית

2. לקראת ועידת ירושלים השנייה: המענה של

30 הלא-יהודים

31 3. הצהרת החזון

33 4. קריאה לכנסייה

5. הצעת הצהרה לגופים כנסייתיים לאישור התנועה

35 היהודית-משיחית (שבע ההצהרות)

6. ההכרזה המשותפת של מנהיגות JOTF

36 (התחברות עץ הזית הירושלמית) ו- TJCII

37 7. החזון של TJCII

39 8. TJCII ואחדות הקהילה

45 9. המשימה התיאולוגית של TJCII

48 10. TJCII והיהודים בכנסיות

מטרת חוברת זו

חוברת זו, "לקראת ועידת ירושלים השנייה: החזון, מקורו ומסמכים", מאגדת בתוכה מידע חשוב עבור כל מי שמבקש להבין את החזון של TJCII ואת התפתחותה של יזמה זו. השאלה שרבים אשר קראו את החוברת הראשונה אולי ישאלו היא, "האם חוברת זו מחליפה את זאת הקודמת, לקראת ועידת ירושלים השנייה: החזון והסיפור?" התשובה לשאלה זו היא "כן" ו"לא" גם יחד.

"לקראת ועידת ירושלים השנייה: החזון, מקורו ומסמכים", ממלאת תפקיד דומה לזה של החוברת הראשונה. דומה, מכיוון שגם היא מספרת על מקורו של החזון וכיצד התפתח TJCII מההתחלה. לעומת זאת, השוני הוא בכך שהחוברת הראשונה הכילה את המקור ואת ההיסטוריה של החזון מ-1996 ועד ל-2003, בעוד חוברת זו מספרת על מקור החזון בלבד (באופן שונה במקצת). חוברת זו אינה חוזרת שוב על ההיסטוריה שלנו וכן אינה מנסה לספק רק מידע מעודכן יותר. במקום זה, היא מציגה סיכום מקוצר של אירועים משמעותיים בהיסטוריה של החזון. כמו כן כלולים בה כל המסמכים הרשמיים של TJCII מההתחלה ועד ל-2009. מסמכים אלה, המאושרים ע"י הוועד המנהל של TJCII, מהווים את החלק העיקרי של חוברת זו. מסמכים אלה נמצאים בשימוש בינלאומי ע"י מספר הולך וגדל של אנשים ככלי להפצת החזון של TJCII.

החוברת הראשונה, "לקראת ועידת ירושלים השנייה: החזון והסיפור" אינה בגדר מבוטלת אך גם אינה מודפסת עוד. היא אינה מבוטלת מכיוון שחוברת זו הנוכחית אינה מהווה עריכה מחודשת של החוברת הראשונה. נוסף לכך, החוברת הראשונה מכילה מידע חשוב בכך שהיא מספרת לפי סדר כרונולוגי על אירועים בחיי החזון בין השנים 2003-1996. אך עם התוספת של כל מה שהתרחש מ-2003 – צמיחת החזון במקומות רבים בעולם – הפכה החוברת הראשונה לכלי שימושי פחות להצגת החזון והיא משמשת כעת לתיעוד היסטורי בלבד.

חוברת זו של TJCII הנה ייחודית בכך ששם הכותב אינו מוזכר בה. הסיבה לכך היא שלא נעשה בה ניסיון ליצור סיפור כולל של השתלשלות העניינים. הסיפור ההיסטורי של תחילת TJCII המופיע כאן הנו חדש ואינו מהווה עריכה מחודשת של סיפור השתלשלות העניינים המופיע בחוברת הראשונה. מטרה זו הושגה ע"י איסוף זיכרונות מאנשי מפתח והעלאה על הכתב של סיפורם האישי על תחילתו של TJCII במילים שלהם. תיאורים מפורטים ואישיים אלה מעשירים את ידיעתנו על השלבים הראשוניים בהתפתחות TJCII. הם לא רק מתעדים כיצד רוח הקודש גיבש את החזון בלבם של מספר מנהיגים אלא גם מספרים כיצד קיבל מרטי וולדמן את החזון. התגלות אלוהית זו, של ועידה שנייה בירושלים, הייתה לזרז שהביא ללידת היזמה הידועה כ"לקראת ועידת ירושלים השנייה" (Toward Jerusalem Council II).

הקדמה

בקיץ 1995 הכין מרטי וולדמן, רב הקהילה המשיחית "ברוך השם" מדאלאס, טקסס, דרשה שעמד לשאת בכנס של UMCJ (Union of Messianic Jewish Congregations) - איחוד הקהילות המשיחיות היהודיות). בזמן שהתפלל וביקש את הדרכת האדון בקשר לדרשה, דיבר אלוהים אל מרטי באמצעות פרק ט"ו מספר מעשי השליחים. בפרק זה מסופר על ועידה שבה הודיע האדון שרצונו באחדות מלאה בין המאמינים היהודיים והלא-יהודיים בישוע. כל המנהיגים שהשתתפו בוועידה ראשונה זו, שנערכה בירושלים, היו יהודים ("השליחים והזקנים", פסוק 6). הם קבעו מה הם תנאי הקבלה להצטרפות לגוף המשיח עבור מאמינים מקרב הגויים. המנהיגים שהתכנסו בירושלים הודרכו בידי רוח הקודש לנהוג בהתחשבות כאשר קבעו את התנאים המינימליים הנדרשים מהגויים: "כִּי טוֹב לְפָנֵי רוּחַ הַקֹּדֶשׁ וּלְפָנֵינוּ לְבַלְתִּי שׁוֹם עֲלֵיכֶם מִשָּׂא אַחַר לְבַד מִן הַדְּבָרִים הַצְּרִיכִים הָאֵלֶּה" (מעה"ש ט"ו 28).

על פי חזונו של מרטי וולדמן, הוועידה השנייה שתתכנס תהיה מפגש בין יהודים וגויים שמאמינים בישוע, המקבלים זה את זה באופן מלא בגוף האחד של ישוע המשיח. במפגש כזה יכירו מנהיגי קהילות הגויים (הכנסיות) במאמינים היהודיים בישוע, כיחידים וכקבוצה, כחלק בלתי נפרד מגוף המשיח המורכב מגויים (מהכנסייה) כמו גם מהעם היהודי, וכמי שמייצגים את האח הבוגר, שלו ניתנה הבכורה (אל הרומים א' 28). מאז המאה ה-4 לספירה לפחות, לא אפשרה הכנסייה הנוצרית לבטא את הזהות היהודית במסגרת גוף המשיח, ואסרה על המאמינים היהודיים בישוע, בן האלוהים, לנהוג כיהודים.

בחזונו של מרטי וולדמן, אשר הפך להיות החזון של TJCI, הריצוי בין מאמינים יהודיים ולא-יהודיים לא אמור להתבטא רק בקבלה הדדית של שני הצדדים אלו את אלו, אלא גם בהכרה וביחס מכבד מצד המאמינים הלא-יהודים לגבי מקומם הראוי של היהודים. משמעו של דבר הוא כבוד במקום בוז, ענווה במקום גאווה. האח הצעיר יכבד את האח המבוגר ממנו, הבכור. המאמינים הלא-יהודיים יישמעו לאזהרתו של שאול השליח: "אַל-תִּתְּפָאֵר עַל-הָעֲנָפִים וְאַם-תִּתְּפָאֵר יָדַע שְׂאֵתָה לֹא תִשָּׂא אֶת-הַשְּׂרָשׁ כִּי אִם-הַשְּׂרָשׁ נִשָּׂא אוֹתָךְ: " (אל הרומים י"א 18). שיבה שכזו של המאמינים היהודיים למקומם הראוי והנכון תאפשר להם לשוב ולמלא את התפקיד שנתן אלוהים לעם ישראל – להיות ברכה לגויים, ותעודד את הקהילה היהודית-משיחית להמשיך לשמור על צביונה היהודי (מעה"ש כ"א).

מבוא

"לקראת ועידת ירושלים השנייה" (TJCII) החל כחזון בעל עצמה שניתן ברוח הקודש, ראשית לרבי מרטי וולדמן מקהילת "ברוך השם" בדאלאס, טקסס, ולאחר מכן למנהיגים אחרים אשר אישרו את החזון ותרמו לעיצובו תוך הוספת ממדים נוספים לו. הוועד המנהל הבינלאומי (ILC) של TJCII הוא האחראי על הפצת החזון על ידי קבוצות מקומיות במדינות רבות וביבשות שונות.

החזון הבסיסי של TJCII – החזון הוא שגוף המאמינים העולמי (הכנסייה הנוצרית העולמית כולה) על כל הזרמים, הקבוצות והארגונים שבו, מכל היבשות והקבוצות האתניות, יצהיר על מחויבותו לעמוד ביחסים נכונים ובאחדות עם הקהילה היהודית-משיחית המשוקמת. זוהי אחדות כלת המשיח הנדרשת לשובו של האדון אליה.

בכדי לעמוד ביחסים נכונים עם הקהילה היהודית-משיחית, על הכנסייה לקבל כעובדה את נאמנותו הנצחית של אלוהים לברית שכרת עם העם היהודי, אמת שהיא חיונית לגאולת העולם. בנוסף, אנו קוראים לכנסייה על כל זרמיה לחבור ליהודים המשיחיים בכדי להביא לעם היהודי את בשורת משיחם כהכנה לביאתו השנייה של ישוע.

יהודים המאמינים בישוע המשיח נקראים לשמור על זהותם היהודית ולחיות לפיה כ"אחים הבכורים" המושיטים יד ל"אחיהם הצעירים" באמונה. בדרך זו נוכל לחיות באחדות עם גוף המשיח העולמי תוך שמירה על תרבות יהודית מובחנת מבלי להיטמע בתרבות הנוצרית של אחינו ואחיותינו.

הצהרת האחדות של הכנסייה כוללת חזרה בתשובה קולקטיבית על כל צורה של אנטישמיות בעבר ובהווה ועל משנתה השקרית של "תיאולוגיית ההחלפה" הטוענת כי הכנסייה תפסה את מקומו של עם ישראל ואף אימצה לעצמה את המשמעות התיאולוגית של "ישראל". תורה זו גורסת כי כל ההבטחות שניתנו לעם ישראל שייכות כעת לכנסייה באופן בלעדי וכי ישראל, העם היהודי, איבד את מעמדו כעם הנבחר של אלוהים.

ממדים נוספים בחזון של TJCII – חברים נוספים בוועד המנהל הבינלאומי (ג'ון דוסון, דן ג'סטר, דוד רודולף ופיטר הוקן) היו בדעה שחשוב להוסיף מסעות תפילה והפגעה למקומות אסטרטגיים במטרה לבטל את השפעתן של ההחלטות ההיסטוריות של הכנסייה נגד חיים יהודיים בישוע. החלטות אלה גרמו לפצע עמוק בלב היהודי ועומדות כמכשול בפני העם ומונעות ממנו להאמין בישוע כמשיח ישראל. כמו כן נוספו מפגשים בין מנהיגים מהכנסייה לבין מנהיגים יהודיים-משיחיים ליצירת דיאלוג בין שני הצדדים אשר יאפשר להתגבר על המכשולים ההיסטוריים שעמדו בדרך ומנעו ריצוי אמיתי ביניהם.

משמעות המילה ועידה (Council)

אנו משתמשים במילה "ועידה" ביחס לגוף כנסייתי בעל סמכות אשר ביכולתו לצאת בהצהרה רשמית בהתאם לעמדת TJCII. הוועד המנהל של TJCII אינו גוף שכזה אלא הוא מורכב מקבוצת אנשים הקוראת לזרמים השונים בכנסייה, באמצעות ההנהגות שלהם, להכיר באחריותם ההיסטורית ולפעול על מנת לשנותה. אנו קול נבואי הקורא לזרמי הכנסייה השונים לנקוט עמדה שהיא חיונית בעינינו. לשם כך אנו יוזמים כנסים, נפגשים עם ראשי קהילות ומפרסמים חומרים המקדמים את החזון. אנו מעודדים תפילה והפגעה במקומות ובנושאים שונים במטרה להסיר את המכשולים המונעים מהכנסייה את היחס הנכון כלפי הקהילה היהודית-משיחית. עם זאת, אנו מכירים בעובדה שמנהיגים יהודיים-משיחיים אינם יכולים להצהיר הצהרות בשם מנהיגי הכנסייה ורק גופים מוסמכים בכנסייה, מקומיים ובינלאומיים, יכולים לעשות זאת.

המנהיגים בוועידה הראשונה שנערכה בירושלים במאה הראשונה (מעשי השליחים פרק ט"ו), שהיו כולם יהודים, קבעו כי הגויים אינם מחויבים בשמירת המצוות המגדירות אורח חיים יהודי (כגון מילה וחוקי כשרות). החלטה זו שחררה אותם לחיות את הבשורה בדרך המתאימה לתרבותם. עם זאת, בעקבות מאות שנים רבות של אנטישמיות ודחיית הקריאה לחיים יהודיים במסגרת הברית החדשה, על הכנסייה להכיר בחשיבותה ובהמשכותה של קריאה זו ולהצהיר על כך.

הצהרה שכזו מפי הכנסייה המכירה באמיתות הכתוב במעה"ש ט"ו ובעדות השליחים הראשונים והכתובים על כך שהיהודים-המשיחיים הם פירות הביכורים מקרב העם היהודי, אשר יבוא יום וייושע כולו (אל הרומים י"א 15-16), מאשרת באמצעות רוח הקודש את "היפוכה" או מקבילתה של ההצהרה של מעה"ש ט"ו.

קיום החזון של TJCII הדורש כינוס ועידה בינלאומית בירושלים המייצגת את רוב הזרמים העיקריים בקהילה הנוצרית העולמית הוא בנקודה זו בהיסטוריה, בלתי אפשרי. אין בשלב זה אפשרות בה זרמים שונים בכנסייה יתאחדו כגוף סמכותי אחד המסוגל לזמן ועידה שתדון בנושא תיאולוגי כזה. המציאות הדתית, החברתית והתיאולוגית כיום שונה מאוד מזו שהייתה בזמן מעשי השליחים ט"ו ובזמן הוועידות האקומניות של הכנסייה שבאו בעקבותיה (שמונה הוועידות הראשונות והאחרונה מהמאה השמינית). למרות זאת, כל גוף כנסייתי יכול לבחור לאמץ באופן רשמי את מסמך שבע ההצהרות של TJCII (או כל מסמך אחר פרי יצירתו) המאשר את בחירתו של עם ישראל ואת תפקידם הייחודי והמתמשך של המאמינים היהודיים בישוע, שאלוהים קורא להם למלא. ישנם כבר זרמים בכנסייה שעשו זאת.

כאשר גופים כנסייתיים כלשהם נוקטים בעמדה רשמית במקום בו הם נמצאים, הם בעצם עורכים "ועידת ירושלים שנייה" תוך הזדהות עם הוועידה הראשונה

בירושלים (מעשי השליחים ט"ו). בשלב זה אנו מבקשים לעודד ועידות TJCII מקדימות שכאלה כאשר כל זרם וקהילה אוסף את מנהיגיו ומאשר את החזון של TJCII ברוח מסמך שבע ההצהרות.

בהתמודדות עם נושאים אלה, מבין הוועד המנהל כי אנו עומדים מול חוסר צדק היסטורי משווע כתוצאה מהפילוג הראשון בקהילה, בין היהודים והלא-יהודים בגוף המשיח, הכולל את דחיית הקהילה היהודית-משיחית במאות הראשונות על ידי המאמינים הלא-יהודיים ומניעת חיים יהודיים בישוע. דחיית דרך החיים היהודית-משיחית ודחיית הקהילה היהודית ככלל על ידי הכנסייה, נמצאות ביסודה של האנטישמיות שהובילה למאות שנים של רדיפות היהודים, אשר באו לידי ביטוי באופן בולט במיוחד באינקוויזיציה, ואשר ממשיכה לפעול כיום במסווה של אדישות. הכנסיות ההיסטוריות דרשו מהיהודים שהאמינו בישוע לנטוש את זהותם היהודית ואת התפקיד שנקראו למלא כחלק מהעם היהודי ולא לראות עצמם כשארית ישראל הנושעת, והטילו עונשים כבדים על אלה שלא צייתו.

TJCII הוא אידיאל וביטוי סמלי למציאות הרוחנית הן של ברית אברהם והן של הברית החדשה (ירמיהו ל"א 30-33) המתוארת באיגרת אל האפסיים פרקים ב' ו-ג' ובאיגרת אל הרומים פרקים ט'-י"א. המילה "לקראת" מסמלת את העובדה שאנו תנועה הפועלת לקראת שיתוף הפעולה של הכנסייה עם הקהילה היהודית-משיחית ויציאה בהצהרות בכיוון זה. המילה "לקראת" תמשך להיות חלק משם התנועה עד אשר כל הגופים המוסמכים בכנסייה יאמצו את עמדת TJCII.

הועידה השנייה בירושלים תהיה מורכבת מנציגים של כל הזרמים העיקריים בכנסייה הנאספים יחדיו בירושלים ומצהירים על אחדות בנושאים הנ"ל: בחירתו של עם ישראל תוך שמירה על אורח חיים וזהות יהודיים למאמינים היהודיים בישוע.

הגשמת חזון TJCII – במידה וכינוס כזה בירושלים יהיה אפשרי בעתיד, הוא יהיה מבוסס על הצהרה מוקדמת של כל גוף כנסייתי מוסמך ורשמי בנושאים אלה. נציגי גופים אלה יתכנסו לאחר מכן בכדי לצאת בהצהרה משותפת על אחדותם עם הקהילה היהודית-משיחית ומנהיגי הקהילה המשיחית יקבלו הצהרה זו מידם. לאחר מכן יגיע זמן של תפילה וריצוי הדדיים בו תהיה חזרה בתשובה מצד הכנסייה והבעת סליחה מצד הקהילה היהודית-משיחית. בכך תמלא הקהילה היהודית-משיחית את קריאתה האמיתית ללכת בעקבות ישוע ולהביא ברכה ואור לגויים.

לפיכך,

● TJCII אינו טוען לשום סמכות שהיא מלבד המשיחה של אלוהים להשלמת משימתנו הנבואית כקול הקורא לכנסייה לפעול.

● אין בסמכות TJCII לזמן ועידה שכזאת אך ביכולתנו לקרוא לגופים המוסמכים בכנסייה לזמן ועידות שידונו בנושאים אלה במסגרת מבני הסמכות שלהם ולבקש מגופים אלה לדון בנושאים המועלים על ידי TJCII במפגשיהם התיאולוגיים הרגילים.

תפקיד הגוף היהודי-משיחי - קיומה של הקהילה היהודית-משיחית בישראל ובתפוצות מהווה אפשרות לכנסייה להתחיל לתקן את גישותיה ולקיים אחדות וקשר תיאולוגי נכון עמה. ארגונים יהודיים-משיחיים שונים אימצו את חזון TJCII וביקשו להיות מיוצגים ביזמה זו.

החזון של TJCII אינו דורש מהיהודים-המשיחיים לקחת חלק בוועידות הכנסייתיות הנפגשות לדון בנושאים הקשורים לחזון. למטרה זו, אנו מספקים לגופים הכנסייתיים את כל המידע הרלוונטי הדרוש להם, ונוכחות של יהודים-משיחיים אינה נדרשת באסיפותיהם. למרות זאת, אנו מעודדים קשרים והתחברות עם גופים אלה ונכונות מצד היהודים-משיחיים להיות נוכחים ולהציג את עמדתם במידה והדבר יסייע להם. לשם כך אנו מקווים, מתפללים ופועלים לעידוד האחדות בקרב המאמינים היהודיים בישוע.

עמדת TJCII בנוגע לדרך חיים יהודית והתפקיד שעם ישראל נקרא למלא – יזמת TJCII אינה טוענת להגדרה ברורה בשאלת דרך החיים היהודית וקריאתו של עם ישראל. אנו מכירים בכך שישנן גישות שונות לשאלות אלה בישראל ובתפוצות וכי על הקהילות היהודיות-משיחיות, הן בישראל והן בקרב העמים, למצוא את התשובות לשאלות אלה בעצמן.

כמו כן, TJCII אינה מקדמת אף גישה שהיא בנוגע לסמכות בקרב הקהילה היהודית-משיחית. אנו מכירים בכך שהקהילה היהודית-משיחית פיתחה מודלים שונים למנהיגות ומבנה הסמכות בישראל ובקרב העמים ותמשיך לעשות זאת. משום כך, חברי הוועד המנהל של TJCII וחברי הצוותים במדינות השונות שהם יהודים לא בהכרח מייצגים את הגופים התומכים במעורבותם ב-TJCII.

תרומת היהודים-המשיחיים – אם כן, מה יכולה הקהילה היהודית-משיחית לעשות? איננו מבקשים לראות נציגים משיחיים רשמיים כחלק מוועידה בינלאומית. כן היינו רוצים לראות יהודים-משיחיים מעורבים בלימוד ועידוד הכנסייה לנקוט בעמדה ש-TJCII ניצבת מאחוריה, הכוללת את הברית המתמשכת בין אלוהים והעם היהודי ואת חשיבות דרך החיים היהודית וקריאתו של עם ישראל בישוע. בנוסף, היינו רוצים לראות שקהילות וארגונים יהודיים-משיחיים יקדמו ויקבלו בברכה את גופי הכנסייה הבוחרים להתחיל לקיים קשרים נכונים עם הקהילה המשיחית. אנו יכולים לראות בעיני רוחנו אסיפות בהן אחים ואחיות יהודים-משיחיים, בכללם מנהיגים, יחד עם אלה מקרב העמים המחפשים יחסי

ידידות והתחברות עם הקהילה המשיחית, מהללים את אלוהים יחדיו ומקבלים אלה את אלה.

לסיכום - יזמת TJCII היא:

- סמל נבואי רב עצמה המבטא חזון ורצון עמוק לריצוי במסגרת ועידה שנייה בירושלים.
- TJCII היא גם תנועה של תפילה והפגעה.
- לבסוף, TJCII הוא קול נבואי הקורא לזרמים השונים בכנסייה לפעול ולנקוט בעמדה רשמית.

אנו מאמינים שכאשר תתקיים אחדות נכונה מצד הכנסייה בינה ובין הגוף היהודי-משיחי המאוחד, נראה את רוח הקודש נשפך בעצמה ובגבורה אשר תוביל לתנופה חדשה בכל גוף המשיח לבישור הבשורה לעם ישראל ולכל העמים.

חלק ראשון

כיצד התחיל OJCI: זיכרונות עיקריים

סיפוריהם של כמה מחלוצי החזון השזורים זה בזה

ג'ון דוסון

מאז 1990 עסקתי בהקמת רשת של ריצוי בין מאמינים ברחבי העולם. זיהינו ארבעה עשר סוגים של גורמים לסכסוכים בין בני אדם כגון דורות, מגדרים, מעמדות, אתניות ולאומיות. עם זאת, הבנו כי יש לטפל תחילה בפילוגים בקרב המאמינים עצמם כיסוד לכל יזמה אחרת.

בינואר 1995, שנה אחת לפני שהחלה יזמת TJCI, דן ג'סטר, מנהיג משיחי, נכח באירוע גדול של ריצוי שהתמקד בריפוי הפצעים בין מאמינים שחורים ולבנים. אירוע זה התקיים בגטיסבורג, פנסילבניה, אתר שדה קרב היסטורי מתקופת מלחמת האזרחים האמריקאית. כיוון שהכנס נערך ביום השנה החמישים לשחרור מחנה ההשמדה אושוויץ, ניגש אלי דן והכריז: "אם אתם מוכנים, גם אנחנו מוכנים." הוא המשיך לספר בהרחבה כיצד התרחש ריצוי היסטורי כמה חודשים קודם לכן בין ה-UMJC וה-MJAA (Messianic Jewish Alliance of America) לאחר שנים רבות וסוערות של פילוגים בין האגודות המשיחיות שזה אך נולדו. התוצאה הייתה תחילתה של מנהיגות אמינה אשר יכולה הייתה לקחת חלק בדיאלוג עם מנהיגים בעלי אותה רוח מהקהילה העולמית ובראש ובראשונה עם מנהיגי תנועות התפילה שהביעו רצון ונכונות לריצוי וחזרה בתשובה. דן הציב בפניי את האתגר ליצור רשת של מנהיגים מאמינים מקרב הגויים אשר יוכלו להתייחס להתהוותן של הקהילות היהודיות משיחיות. הסכמנו כי יש צורך ביזמת ריצוי בין מאמינים יהודיים ולא-יהודיים במקביל למספר ההולך וגדל של יזמות המנסות לטפל בבעיות היסטוריות כגון יחסה של התרבות הנוצרית ומוסדותיה לקבוצות אתניות מקומיות. שנינו התחלנו לפעול לקידום רעיון זה אשר התקבל ברובו באופן חיובי. הבנו כי על קהילות חופשיות לעבוד לצד כנסיות היסטוריות ביזמה זו וכי ריפוי הפצעים בין יהודים וגויים "במשיח" הנו דבר בסיסי וחיוני עבור כל הקהילות והכנסיות הנאמנות לישוע. ריפוי השבר שבשורש ההיסטוריה של הקהילה הפך לאפשרי מכיוון שניתן היה לזהות עתה קבוצה הדומה במובנים רבים ל"נוצרים" או "משיחיים" של המאה הראשונה.

שנינו פתחנו בדיאלוג עם מנהיגים אחרים בחוגים שלנו. חשנו כי האסטרטגיה שהחלה להתגבש עשויה להפוך לאחד מההישגים הגדולים ביותר של דורנו ולכלול מגוון רב של מאמינים.

דן ג'סטר

בסוף שנת 1995 נכחתי בכנס מנהיגות בגטיסבורג, פנסילבניה. שימשתי כחבר ועד של כנס זה במשך שנים רבות ואף המנהיגות של קהילת "בית משיח" שבה שימשתי כרועה נהגה במשך שנים רבות לקחת בו חלק.

הדוברים באותה שנה היו ג'ון דוסון, המכהן כיום כנשיא של YWAM (Youth With a Mission) לצד וולינגטון בון, מנהיג מוכר של רשת קהילות אפרו-אמריקאיות ברובן. המסר של ג'ון הדגיש חזרה בתשובה וסליחה הדדיים בין קבוצות בעלות היסטוריה של פילוגים בעקבות חטאים של אחת מהקבוצות, או של שתיהן; קבוצות כגון עמים, קבוצות אתניות, גזעים או זרמים בכנסייה. בשנים שהובילו לכנס בגטיסברג, נערכו אסיפות רבות בארה"ב בין קהילות אתניות שונות במטרה לחזור בתשובה, לסלוח ולהתפייס. אסיפות אלה נערכו במיוחד בין מאמינים אפרו-אמריקאיים לבין מאמינים לבנים, ובין מאמינים אינדיאנים לבין אלה שמוצאם מאירופה. ג'ון, שכתב ספר חשוב בנושא הנקרא "ריפוי פצעי אמריקה" (*Healing America's Wounds*) כמו גם ספרים חשובים אחרים, סיפר לבאי הכנס אודות אסיפות ריצוי שכאלה בארה"ב, אפריקה ומזרח אסיה. הנקודה שג'ון ניסה להדגיש הייתה שכאשר נציגים מאמינים של הקבוצות המפולגות נפגשים בכדי לייצג את אנשיהם בחזרה בתשובה וריצוי, נפתחת הדרך לבישור הבשורה. הוא נתן דוגמאות רבות לכך.

רבים מאיתנו אשר ייצגו את הקהילות היהודיות-משיחיות הופתעו מאוד מכך שג'ון לא הזכיר את הפצע העמוק שבין העם היהודי והכנסייה. אחד מהמנהיגים אף ציין שזהו אבי כל הפצעים. הדבר הודגש אף יותר בכך שהכנס נערך בזמן ציון יום השנה החמישים לשחרור מחנה ההשמדה אושוויץ. התרגשתי מאוד כאשר הבנת שהחזרה בתשובה הבסיסית ביותר היא זו של הכנסייה כלפי העם היהודי, ובמיוחד כלפי השארית היהודית-משיחית, יותר מכל חזרה בתשובה וריצוי אחרים.

בסוף הכנס, ניגשתי אל ג'ון וצינתי בפניו שלא הזכיר את העם היהודי ואת העובדה שהיה זה יום השנה לשחרור אושוויץ. הוא עצמו הופתע מכיוון שראה את הפצע בין הכנסייה לעם היהודי כפצע הגדול ביותר בהיסטוריה. הוא אף כתב בספרו כי ריפוי פצע זה יהיה לריפוי הגדול ביותר בהיסטוריה ויוביל לקציר רוחני רחב ממדים בעולם בגבורת האלוהים. איך קרה שהוא לא הזכיר זאת בכנס? ראיתי בזה משהו מאלוהים. אמרתי לג'ון שהסיבה לכך שהכנסייה דוחה את העם היהודי כולו מושרשת בדחייתה את הקהילה היהודית-משיחית. אילו היו מקבלים את הקהילה היהודית החיה הזאת, היה זה בלתי אפשרי עבורם לדחות את העם היהודי כולו. ג'ון לא ראה זאת קודם לכן. כל הנציגים באסיפות שערך ג'ון לחזרה בתשובה וריצוי היו גויים שמאמינים בישוע, ולכן היה ברור שרק היהודים המשיחיים יכולים למלא תפקיד זה מול הכנסייה. אמרתי לג'ון שבמידה ויוכל לאסוף נציגים של זרמים שונים בכנסייה, אוכל אני לאסוף נציגים ומנהיגים מהקהילה היהודית-משיחית. דבר זה יוכל לעזור לכנסייה למצוא את היחס הנכון כלפי הקהילה היהודית-משיחית בפרט והקהילה היהודית בכלל, ויהיה בעל השלכות מרחיקות לכת.

ג'ון השתכנע וביקש ממני לכתוב כל זאת במכתב, דבר שעשיתי עם שובי למרילנד. בחודש שלאחר מכן, לפי מיטב זיכרוני, התרחשו שני אירועים נוספים שהדהימו אותי. הראשון היה ביקורו של האב פיטר הוקן במשרדי שבגת'רסברג, מרילנד. פיטר בא בכדי להעניק לי ספר שכתב ואמר שייתכן ואמצא עניין במה שיש לו לומר על ישראל. בספרו, *The Glory and the Shame*, הציג פיטר את העמדה לפיה לא תוכל הכנסייה להגיע לאחדות ולרפא את הפילוגים שבתוכה אם לא תטפל תחילה בדחייתה את הקהילות היהודיות-משיחיות של המאות הראשונות לספירה. הוא כתב שהקהילה היהודית-משיחית כמו קמה מן המתים ושעל הכנסייה לחזור בתשובה ולהתמודד עם חטאיה ההיסטוריים ולחזור לריצוי עם קהילה זו. דבר זה יוביל לאחדות, לקציר גדול, ולביאתו השנייה של ישוע. הייתי המום ובכיתי בקוראי בספר. פיטר אפילו ציין את החשיבות שבאוטונומיה של התנועה היהודית-משיחית מכיוון שהיא נקראה למלא תפקיד הן כלפי היהודים והן כלפי כל זרמי הכנסייה. אכן, הכנסייה תוכל להגיע לאחדות חדשה אך ורק על ידי בחינה והערכה מחודשת של התיאולוגיה שלה באמצעות חזרה לשורשיה היהודיים. או אז הבנתי את החשיבות העצומה שבאסיפה שג'ון ואני ראינו בעיני רוחנו.

היה בכוונתי לספר למרטי וולדמן על המפגש שלי עם ג'ון דוסון אך עוד לפני שהייתה לי ההזדמנות להתקשר אליו, בתוך פחות משבועיים, זימן מרטי לפגישה את הנהלת ה-UMJC בה שימשתי כמזכיר ראשי. מרטי סיפר על חזון שקיבל בחדר העבודה שלו בזמן שעבד על דרשה שהכין. החזון שאיר אותו המום. הוא האמין שאלוהים קורא לו לכנס את מנהיגי הכנסייה לוועידה בכדי לבטל את ההחלטות הרבות של הכנסיות שמשמעותן הייתה דחיית הלגיטימיות של חיים וזהות יהודיים של מאמינים יהודיים בישוע. על הכנסיות לחזור בתשובה ולקבל את התנועה היהודית-משיחית. הוא חזה ועידה בה כל זה יתרחש. היא תיקרא, "ועידת ירושלים השנייה". חברי הנהלה של ה-UMJC ראו זאת בעין יפה. אותי זה הדחיס לאור מה שעברתי עם ג'ון דוסון ופיטר הוקן. אמרתי שנתמוך במאמץ שכזה. מרטי גם חש שעליו לנסוע לירושלים ולהציג את החזון בפני המנהיג האוונגלי ג'ק הייפורד ושאישור מצידו יהווה אור ירוק. מכיוון שמרטי הכיר מנהיגי קהילות מעטים בלבד, הוא ביקש ממני להקים ועד שיוכל לקדם את החזון. אני הצעתי את ג'ון דוסון, פיטר הוקן, צ'אק פירס, אילן זמיר ז"ל מישראל, דוד רודולף ואולן גריפינג. גם ניסינו לצרף את המנהיגים של ה-MJAA שחוו זמן קצר קודם לכן ריצוי עם מנהיגי ה-UMJC. אנו מאמינים שזה סלל את הדרך למאמצינו. דוד צ'רנוף ורוברט כהן ייצגו את ה-MJAA. בפגישתנו הראשונה הציע ג'ון דוסון את דון פיניטו ואילן הציע את אבן תומאס. בסופו של דבר, היינו שבעה יהודים משיחיים ושבעה לא-יהודים מכנסיות שונות. פגישותינו הראשונות הובילו לחזרה בתשובה עמוקה והדדית בינינו. בחזונו ראינו מפגש של מנהיגי כנסיות רבות אשר ייכנסו לתהליך של חזרה בתשובה וריצוי הדדיים ויקבלו בברכה את הקהילה היהודית-משיחית וקריאתה.

ב-1994 הוזמנתי ע"י ידידה, כריסטה בר, ליטול חלק באסיפת חזרה בתשובה במחנה הריכוז זקסנהאוזן שליד ברלין. באסיפה שנוהלה בידי רועה הקהילה פול תואספרן, נכחו כ-300 גרמנים, רועה הקהילה המשיחי בנימין ברגר וכריסטה בר. בשלב מסוים באסיפה התחלתי למרר בבכי שלא יכולתי לעצרו. כאדם שלא בוכה בקלות, הייתה זאת חוויה יוצאת דופן עבורי. עם זאת, יכולתי לחוש את נוכחות האדון בזה. ברגע מסוים פניתי אל ידידי, רועה הקהילה מברלין פיטר דיפל אשר ישב לידי, ואמרתי לו, "פיטר, אני לא יודע מה עובר עליי!" הוא חיך והשיב, "בריאן, האדון עשה איתי את אותו הדבר כאשר הוא נתן לי אהבה על-טבעית לעם היהודי." כך החל אלוהים לקרוא לי לקחת חלק ב-TJCII, הוא נתן לי אהבה על-טבעית לעם היהודי.

המשכו של התהליך התרחש ב-1995 באמצעות רוח הקודש. יום אחד קיבלתי בדואר הודעה מחברת קהילה לשעבר, ברברה בולטי סמית', אישה שהבאתי לאמונה במשיח בשנת 1979 ואשר הייתה מעורבת בשירות ליהודים. מצורף להודעה היה דף ובו תיאור החזון שנתן רוח הקודש לרבי מרטי וולדמן בתור לב החזון של TJCII. בקוראי אותו החסיר לבי פעימה מרוב שמחה. חשתי כי רוח הקודש מזמין אותי לקחת חלק בחזון זה, אולם מטבעי אינני אדם אימפולסיבי. הנחתי את החזון בצד והתפללתי לגביו במשך יותר משבועיים. ככל שהתפללתי יותר, כך התחזקה בלבי התחושה שזו אכן קריאה מאת אלוהים. לבסוף התקשרתי למרטי וולדמן בכדי לבחון את הדבר. מכיוון שהוא לא היה במשרד, השארתי הודעה אצל מזכירתו. התפללתי, "אדון, אם אתה קורא לי לקחת חלק בחזון הזה, אני מאמין שהוא יתקשר בחזרה." למחרת התקשר אליי מרטי ושוחחנו במשך יותר משעה. כבר בעשר הדקות הראשונות של שיחתנו, שנינו חשנו שרוח הקודש מעורב ופועל. כעבור שבוע ביקש ממני מרטי להצטרף אל דן ג'סטר ואליו לארוחת ערב בפסדינה כיוון ששניהם השתתפו באסיפות של Fuller Seminary. זמן מה לאחר מכן הזמין אותי מרטי למפגש הראשון בדאלאס של מה שהפך להיות הוועד המנהל של TJCII.

פיטר הוקן

בזמן שכתבתי את ספרי, *The Glory and the Shame* (1994) טרם ביקרתי בקהילה יהודית-משיחית וגם לא פגשתי מעודי ביודעין יהודים-משיחיים. זאת למרות העובדה שחייתי באותה העיר שבה חי דן ג'סטר במשך מספר שנים. אך מתוך מחויבותי ארוכת השנים לאחדות גוף המשיח, הבהיר לי האדון כי אחדות זו אינה אפשרית ללא המאמינים היהודיים בישוע. לא עלה בדעתי שמה שכתבתי עולה לגמרי בקנה אחד עם מה שהאדון החל לגלות למנהיגים יהודיים-משיחיים ואחרים כמו בריאן קוקס וג'ון דוסון. אך מרגע שנפגשה הקבוצה שלמיים הפכה

להיות הוועד המנהל של TJCII, ראיתי כיצד האדון הכין אותי להשתתף ביזמה זו ולתרום את תרומתי כקתולי.

מרטי וולדמן

לאחר שקיבלתי את החזון על הועידה השנייה, הבנתי ש-TJCII תהרוס "מבצרים" רוחניים (ר' השנייה לקורניתים י' 4) שהיו קיימים בכנסייה במשך 17 או 18 המאות האחרונות – "מבצרים" שבאו לידי ביטוי באנטישמיות, וליתר דיוק בדמות דיכוי העדות היהודית-משיחית בתוך הכנסייה. "מבצרים" אלה מייצגים את השסע הקיים בין הכנסייה ובין היהדות באופן כללי, ואת יחסה לשיקום היהודים-המשיחיים בפרט. השסע בין נוצרים ויהודים תרם לסילוף הפרשנות והפרספקטיבה של הכתובים בכל הנוגע לתכניתו של אלוהים עבור הקהילה היהודית-משיחית. תוצאותיו של סילוף זה הן "תיאולוגיית ההחלפה" בכנסייה ודחיית ישוע ע"י היהודים.

בזמן שחזון זה נגלה אליי, האדון נתן לי להבין את הטבע הנבואי של TJCII. כמו השליח שאול, משאלת לבי ותפילתי היא לישועת ישראל (אל הרומים י'). אני מאמין שההתפתחות הנבואית של ועידת ירושלים השנייה תתבטא בתופעה דומה לזו שהתרחשה אחרי ועידת ירושלים הראשונה במעשי השליחים ט"ו: שערי הבישור לגויים נפתחו לאחר שהחלטת השליחים והזקנים בירושלים נכתבה והוכרזה לכל מי שהיה מוכן לשמוע. כתוצאה מההחלטה של מעשי השליחים ט"ו והכרזת החירות לגויים אשר באה בעקבותיה, יכול היה שאול להקים קהילות רבות אף יותר ממה שהקים עד אז. במילים אחרות, שחרור הגויים מהדרישה להימול (ולהתגייר) על מנת להיות חלק מגוף המשיח סייע לבשורה להגיע לגויים רבים אשר אלמלי כן הייתה נמנעת מהם הגישה לבשורת הגאולה שהביא עמו ישוע.

אני מאמין כי אנו מקבלים הצצה לתכניתו של אלוהים להפצת הבשורה בקרב היהודים. יהודים רבים שמו בישוע את מבטחם וקהילות יהודיות-משיחיות רבות קמו בזמננו, אך זהו רק חלק קטן ממה שנוכל לראות כאשר תוכרז החירות (בדומה להכרזה שבמעשי השליחים ט"ו) ליהודים-המשיחיים ע"י מנהיגי הכנסייה. מי ייתן ובמעשה שכזה יהי רצון מלפני אדוני לפתוח את שערי הבשורה הטובה לקהילה היהודית כך שרבים יקבלו את ישוע. ואולי מספר היהודים אשר יבואו לאמונה בישוע ימלא את דברי שאול באיגרת אל הרומים י"א 26, "יִכֶּן כָּל-יִשְׂרָאֵל יִנְשָׁע כְּכַתּוּב וְבָא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וְיָשִׁיב פְּשַׁע מִיֵּעֶקֶב." האם ייתכן כי כאשר "כל ישראל" ייושע והמשיח ישוב לעמו, או אז ישובו כל העמים לישוע, לא כבודדים בקרב העמים אלא כעמים שלמים? ייתכן כי TJCII יהיה לאחד המפתחות בהיסטוריה האנושית אשר יחישו את שיבת המשיח. הדבר יוביל, כמובן, לגאולת כל עמי העולם כמו לגאולת העם היהודי.

כאשר חזון נבואי זה החל למלא את מחשבותיי ואת לבי חשבתי לעצמי, או שאני חוזה משהו מאת האדון או שאני מאבד את שפיותי. נזקקתי לאישור החזון מאת מנהיגים יהודים-משיחיים ואחרים. מכיוון שכל זה התרחש בזמן כהונתי כנשיא ה-UMJC פניתי תחילה אל הוועד המנהל של הארגון ושאלתי בעצתם. תשובתם הייתה פה אחד: "החזון הזה הוא מאת אלוהים." תגובתם הניעה אותי לחלוק את החזון של TJCII עם מנהיגים אחרים מחוץ לחוג המשיחי שאליו אני משתייך. אחד מהמנהיגים האלה היה רועה הקהילה ג'ק הייפורד.¹ מאוחר יותר באותו קיץ, התקשר אלי ידיד ומנהיג יהודי-משיחי מישראל אשר הזמין אותי לכנס של מנהיגים משיחיים ישראלים בהרצליה. תחילה סירבתי מכיוון שלוח הזמנים שלי פשוט לא אפשר לי לנסוע. למחרת הרגשתי שהאדון אומר לי: "אתה חייב לברר אם ג'ק הייפורד יאשר את החזון." התקשרתי בחזרה אל ידידי בישראל ושאלתי אם אוכל עדיין להשתתף בכנס. הוא השיב: "יש עוד מקום אחד פנוי והוא שלך אם תרצה." "כן", אמרתי, "שמור לי אותו."

"מעוז ישראל" היו אלה אשר מימנו את הכנס, שהיה אחד הכנסים הראשונים של מנהיגי הקהילה היהודית-משיחית בישראל. האמנתי שאסיפה זו תהיה כה חשובה עד שהייתי מוכן לשלם את כל הוצאות הנסיעה מכיסי. כאשר כינסתי את הנהלת ה-UMJC בכדי לספר להם על החזון של TJCII הם הציעו לשלם את הוצאות הנסיעה שלי לישראל, וכך יצאתי לדרכי.

כשהגעתי לכנס בישראל, היו מלבדי עוד כ-150 מנהיגים יהודיים-משיחיים וכולם ביקשו לדבר עם ג'ק הייפורד. כמנהיג המשיחי היחיד שלא מתגורר בארץ, השתדלתי מאוד לתת עדיפות למנהיגים המקומיים למצוא זמן לדבר עם ד"ר הייפורד. ביומו השני של הכנס, ניגשתי בשלב מסוים אל ג'ק הייפורד וחיכיתי מספר דקות בזמן שאחרים שוחחו עמו. כשהייתה לי ההזדמנות אמרתי לו, "ד"ר הייפורד, האדון נתן לי חזון ואני מאמין שהוא יכול להיות חשוב ביותר. האם אני יכול לספר לך עליו?" תשובתו הייתה, "בוא ניפגש מחר לארוחת צהריים." למחרת סעדתי עם ג'ק ואשתו והגשתי לו עותק כתוב של החזון. הוא קרא אותו, פנה אליי ואמר: "מרטי, זה מאלוהים." שוחחנו על כך במשך הארוחה והוא הציע את תמיכתו המלאה. "אם הדבר יסייע בפתיחת דלתות עבורך, אתה חופשי להשתמש בשמי עבור כך", הוסיף. ג'ק הביע את מחויבותו ל-TJCII עוד לפני שהקמנו את הוועד המנהל של TJCII! שבתו מישראל עם הביטחון של TJCII הנו אכן חזון מאלוהים.

במרץ 1996 כינסנו את המפגש הראשון של מה שמאוחר יותר הפך להיות הוועד המנהל של TJCII. אילן זמיר היה לנציג הישראלי הראשון שלנו.

¹ ג'ק הייפורד הוא המייסד של *The Church On The Way* ב-וואן ניו, קליפורניה (1969-1999) והמייסד והנשיא של *The King's College and Seminary* בלוס אנג'לס.

ארבעה עשר אחים נכחו במפגש הראשון הזה בכדי לדון בחזון; שבעה מנהיגים יהודים-משיחיים ושבעה מנהיגים לא-יהודיים. לאחר ששמענו מאילן על מצבם של היהודים-המשיחיים בישראל, היהודים שבינינו הביעו לפנינו את צערם וביקשו סליחה על היחס היהיר שאנו, היהודים מצפון אמריקה, הפגנו כלפי אחינו הישראלים בישוע. ברגע זה הכריז אחד מאחינו הלא-יהודיים שהגוף הכנסייתי שאותו הוא מייצג לעולם לא ינטוש עוד את היהודים. בתגובה, פניתי אליו ועם כל הכוונות הטובות שלו אמרתי, "תודה אחי, אבל זאת פשוט לא האמת. ההיסטוריה לימדה אותנו שהכנסייה נטשה את היהודים שוב ושוב". תגובתי הייתה כל כך לא צפויה עד שהיא גרמה לכך שמתרחקות ושתיקה אפפו את כולנו. אך בחכמתו, לקח ג'ון דוסון את כל הלא-יהודים והחל לחזור בתשובה לפנינו, היהודים-המשיחיים, בשם הכנסייה, על היסטוריה נוראה זו. הוא הכריז כי היהודים-המשיחיים הם אחיהם הבכורים והפציר בנו לשוב ולתפוס את מקומנו, הניתן לנו מאת אלוהים, בגוף המשיח. לא נותרה בינינו עין יבשה אחת ויכולנו לחוש ממש את נוכחות אלוהים בחדר כאשר כולנו חזרנו בתשובה וסלחנו זה לזה. אנו (היהודים) ברכנו את אחינו הלא-יהודים בברכת הכוהנים, והאות כי זכינו לאישור מאת אלוהים הגיע בדמות שני רעמים רועשים מיד עם סיום הברכה. מאוחר יותר תיאר מישהו את האירוע כחתונה בין היהודים והלא-יהודים ב-TJCII. אני מאמין שרגע קדוש זה הוא המאפיין המרכזי של פגישתנו הראשונה ושהוא היה חיוני בהחלט עבור התקדמות חזון TJCII.

בתקופה בה יזמת TJCII עוד הייתה בשלבי התהוותה, התקשר אלי ריצ'רד וורמבראנד. הוא שמע על TJCII וביקש להיפגש איתי אישית בכדי להבין את החזון טוב יותר. אחרי ההסבר שלי ולאחר שקרא את החזון המקורי של TJCII הוא אמר לי: "מרטי, הדבר הזה הוא מאלוהים אך לא תוכל להגיע למטרה תוך שלוש שנים כפי שכתבת. החזון שלך מקביל לתפילתו של ישוע בבשורת יוחנן פרק י"ז ואלוהים עוד לא ענה עליה. אם תפילתו של ישוע נותרה ללא מענה גם לאחר אלפיים שנה, החזון שלך ידרוש ממך להקדיש את כל חייך." קשה היה לי לשמוע זאת מפיו של ריצ'רד וורמבראנד אך למרות זאת דבריו היו מעין התגלות עבורי. כאשר סיפרתי זאת לוועד המנהל שזה אך נוצר, הסכימו כולם שדבריו של וורמבראנד היו מלאים בחכמה מאלוהים. ללא ספק, דבריו של וורמבראנד אלי באותו יום היו נבואיים. המסע של TJCII עדיין בעיצומו.

דון פינטו

מן הראוי לסיים זיכרונות אלה של ההשראה והמקור של TJCII במילים מאת רועה הקהילה הוותיק ביותר המעורב ב-TJCII למן תחילתו. עדותו הקצרה של דון פינטו מחזירה אותנו לימיו הראשונים של ועד TJCII ב-1996.

הייתי בישראל ב-1967 כחודשיים לפני פרוץ מלחמת ששת הימים ולא היה לי מושג שאני מבקר בארץ שהייתה התגשמות של נבואות ושנבואה נוספת, שיבתו של ישראל לירושלים, עמדה להתגשם.

אולם בערוב ימיה של ה-Jesus Movement כל זה השתנה. הייתי רועה קהילה בנאשוויל, והקהילה החלה להתמלא בהיפים לשעבר שהפכו להיות "פריקים" של ישוע. חלקם היו יהודים. הם לא הסכימו עם הנחתי שעל המאמינים היהודיים להתאים את עצמם לעולם הנוצרי כמו כל מאמין אחר. מדוע לא ישמרו על מורשתם התנ"כית, ממנה באנו כולנו? האין קהילת הגויים מורכבת (כעץ זית בר) לתוך השורש היהודי ולא להפך? כיצד עלינו לחיות יחדיו כיהודים וגויים במשיח? כיצד תוכל הכנסייה לשקם את יחסה אל עם אשר רדפה במשך מאות שנים?

כל אלה פתחו את לבי להיעתר להזמנה מאת ג'ון דוסון ודן ג'סטר לבוא לאחד המפגשים הראשונים של TJCI בספטמבר 1996. ידעתי מיד מה משמעה של הקריאה לקיים ועידה שנייה בירושלים. הגיע זמנה של הכנסייה לקדם בברכה את המאמינים היהודיים בדיוק כפי שעשו השליחים היהודיים עם הגויים במאה הראשונה.

שלושת הימים בדאלאס היו טעונים רגשית. מנהיגים מהתנועה המשיחית בארה"ב ובישראל התאספו עם כמה מאיתנו, הלא-יהודים. לעתים מצאנו עצמנו יחדיו שרועים על הרצפה כשאנו חשים את כובד מאות שנות הניכור וההתעללות של הכנסייה כלפי בני משפחתנו היהודיים. יצאנו משם עם מחויבות ללכת יחדיו ולדאוג לכך שהאיחוד בין קהילת הגויים הכלל עולמית ובין "קהילת הנימולים" יתרחש.

נפגשנו שוב כעבור ארבעה חודשים. בפגישה זו, נתן לי דוד צ'רנוף עותק של ספרה של אמו "להיוולד יהודי, למות יהודי" (*Born a Jew, Die a Jew*), סיפור ראשית דרכה של התנועה היהודית-המשיחית בה הייתה להוריו השפעה רבה. בזמן שקראתי בספר בטיסה חזרה לנאשוויל, חווייתי מפגש עם האדון באופן ששינה את חיי. הוא אמר לי: "זה יותר חשוב לך ממה שחשבת. אני רוצה שתהיה מעורב בזה למשך שארית חייך."

בתנ"ך, כאשר נכנסה רות בברית עם בועז, התוצאה הייתה תחילת שושלת בית דוד. כאשר רות של ימינו (הקהילה מקרב הגויים) נכנסת בברית עם בועז של ימינו (הקהילה היהודית-משיחית שקמה לתחייה), אנו מכינים את הדרך לשיבתו של בן דוד – ישוע.

מסע זה - מעין עלייה לרגל - הותיר בי רצון עז לראות את הכנסייה מכירה בבני משפחתה, המאמינים היהודיים אשר קמו לתחייה, ואת המאמינים היהודיים מתאחדים עם אלה מבין הגויים לכדי יצירת כלת המשיח, זו אשר עבורה ישוב המלך, החתן.

חלק שני
אירועים משמעותיים בסיפור של TJCII

אירועים משמעותיים בסיפור של TJCII

מפגש ראשון של הוועד המנהל בבית הכנסת היהודי-משיחי "ברוך השם" בדאלאס, טקסס.	מרץ 1996
מפגש שני של הוועד המנהל במרכז התפילה Shady Grove גרנד פריירי, טקסס. השלמת השלב ההתחלתי של הקמת מבנה ארגוני ראשוני ל-TJCII.	ספטמבר 1996
מסע דיפלומטי של חמישה מחברי הוועד לאנגליה, צרפת, צ'כיה, סלובקיה ואוסטריה. פגישת מפתח עם הארכיבישוף של וינה, אוסטריה, כריסטוף שנבורן.	מאי 1997
כנס בינלאומי באמסטרדם, שווייץ.	ספטמבר 1997
מסע התפילה הראשון. ביקור בגרמאנאדה, קורדובה וטולדו בספרד.	מרץ 1998
מסע התפילה השני. ביקור ברומא (שכלל פגישה עם הקרדינל יוזף ראצינגר) ובניקאה (איזניק בטורקיה של היום).	ספטמבר 1998
מסע התפילה השלישי. ביקור בישראל כולל ביבנה ובירושלים.	אפריל 1999
פטירתו של אחד מהמייסדים, אילן זמיר מירושלים.	אפריל 2000
ארגון מחדש של יזמת TJCII במפגש הוועד המנהל בדאלאס. מרטי וולדמן מתמנה למזכיר הראשי של הוועד המנהל. דייב ורקל פיילז מדאלאס מתמנים כאחראים על תפילות ההפגעה ב-TJCII.	אוקטובר 2000
ייסוד המשרד האירופאי בווינה, אוסטריה. כנס אירופאי ראשון בווינה.	אוקטובר 2001
מהדורה ראשונה של החוברת "לקראת ועידת ירושלים השנייה: החזון והסיפור", יוצאת לאור.	2002

כנס אירופאי שני בווינה, אוסטריה. יצירת הקשר הראשונה עם "התחברות עץ הזית הירושלמית".	פברואר 2003
כנס ראשון בצפון אמריקה בדאלאס.	מאי 2003
כנס באדיס אבבה, אתיופיה. פגישה עם הפטריארך פאולוס מהכנסייה הקופטית.	מאי 2004
כנס אירופאי שלישי בווינה. התחלת יצירת קבוצות לאומיות של TJCII באירופה. החוברת "התנועה היהודית-משיחית: היכרות" יוצאת לאור.	אוקטובר 2004
הוצאה ראשונה של עלון TJCII.	פברואר 2005
מפגש הוועד המנהל בדאלאס. האב וסילי מיהוק מצטרף כחבר הוועד הראשון מהכנסייה האורתודוקסית.	מאי 2005
כנס ראשון בדרום אמריקה בבואנוס איירס, ארגנטינה.	ספטמבר 2005
מפגש הוועד המנהל ומסע תפילה לאנטיוכיה (אנטקיה בטורקיה של היום) כמקום בו התקיימה לראשונה קהילת "האדם החדש האחד" וממנו יצאה הבשורה אל הגויים. לאחר המפגש יצאו קבוצות קטנות יותר לניירובי, קניה (שם נערכה פגישה חשובה עם הארכיבישוף האנגליקני בנג'מין נזימבי) ולמצריים.	מאי 2006
כנס ראשון עם הכנסייה האורתודוקסית בברנקובאנו, רומניה.	יולי 2006
כנס תפילה בינלאומי בירושלים בחסות משותפת של TJCII ו"התחברות עץ הזית הירושלמית" (JOTF). הוצאה לאור של המסמך "קריאה לכנסייה". החלטת הוועד המנהל להקים ועדות יבשתיות ל-TJCII. החוברת "האנוסים: היסטוריה הדורשת ריפוי" יוצאת לאור.	ספטמבר 2006
מפגש ראשון של המנהיגות האירופאית בהלבוירט, הולנד.	אוקטובר 2007

<p>כריתת ברית בין מנהיגי TJCII ו"התחברות עץ הזית הירושלמית".</p>	<p>אביב 2008</p>
<p>בנימין ברגר ומרסל רביאי הופכים לנציגי "התחברות עץ הזית" בוועד המנהל של TJCII.</p>	
<p>כנס בינלאומי בגנדנטל, גרמניה בהשתתפות כ-100 מנהיגים. מנהיגים צעירים מוזמנים כקטגוריה נוספת.</p>	<p>ספטמבר 2008</p>
<p>מפגש הוועד המנהל בישראל. חלק מהמנהיגים הצעירים מנהלים מפגש מקביל ובונים יחסים עם חברי הוועד.</p>	<p>אוקטובר 2009</p>

חלק שלישי
מסמכים שפורסמו ע"י TJCII

1. לקראת ועידת ירושלים השנייה

ההכרזה המקורית

הכרזה זו נוסחה בזמן שבו נערכו שני המפגשים ב-1996 של מה שהפך להיות הוועד המנהל של TJCII. ניתן למצוא בה עקבות של הרעיון המקורי לקרוא ל"ועידת ירושלים השנייה" טרם ההחלטה להוסיף את המילה "לקראת".

"לקראת ועידת ירושלים השנייה" הנו חזון לתיקון וריפוי השטע הקיים מאז המאות הראשונות בכנסייה בין מאמינים יהודיים ולא-יהודיים בישוע, על ידי (בראש ובראשונה) ענווה, תפילה וחזרה בתשובה. בכדי להגיע לריצוי זה יתכנסו בירושלים, "קרית מלך רב", נציגים מזרמים שונים בגוף המשיח, יהודים ולא-יהודים, בכדי להתפלל ולאשר את המטרות שבמסמך זה. "לקראת ועידת ירושלים השנייה" היא בראש ובראשונה תנועה של תפילה. לפני הכינוס בירושלים יתקיימו כהכנה מסעות תפילה קטנים יותר.

מי: נציגי תפילה מקרב גוף המשיח, יהודים ולא-יהודים. נציגים אלה יהיו מנהיגים מקהילות שונות החיים חיי תפילה.

מה: ועידת ירושלים השנייה מבוססת על:
מעשי השליחים ט"ו - הכינוס הראשון בירושלים
מעשי השליחים כ"א 17-26 - המבט היהודי-משיחי
אל הרומים י"א 29 - התפקיד שעם ישראל נקרא למלא (שאינו משתנה)
אל הרומים י"א 11-24 - שיקום ישראל - חיים מן המוות
האיגרת השנייה אל הקורинתים ה' 18-19 - ריצוי
אל האפסים ב' 11-16 - האדם החדש האחד

"לקראת ועידת ירושלים השנייה" הנו מפגש בין מאמינים בישוע, יהודים ולא-יהודים, העומדים יחדיו למען מטרות אלה:

1. הכרה בשטע הקיים בין אחים יהודיים ולא-יהודיים אשר נוצר על ידי הכנסייה הקדומה והגיע לשיאו בוועידת ניקאה השנייה. תיקון וריפוי השטע על ידי ענווה, חזרה בתשובה, תפילה והפגעה משני הצדדים כולל תפילה לגינוי הגזרות נגד היהודים המאמינים בישוע וביטולן, גזרות שקבעו כי לקהילות של היהודים המאמינים בישוע אין זכות קיום. גזרות אלה ריחפו מעל גוף המשיח במשך 1600 שנים לפחות.

2. תפילה לריצוי אמיתי וקריאה לכל המאמינים לאשר את הגשמת הריצוי באדם החדש האחד. הכרה בכך שריצוי אמיתי אינו תוצאה של אובדן הזהות אלא בפלא שבהרס מחיצת הגדר בדם המשיח המאפשר לשני הצדדים להפוך לאדם חדש אחד (אל האפסים ב').

3. הבנת שורשיה היהודיים של הנצרות. ספר הבריתות – התנ"ך והברית החדשה – הוא בעיקרו ספר יהודי שנכתב ברובו על ידי יהודים. היהודים הופקדו על דברי אלוהים במטרה להיות ברכה לעולם. ישוע היה יהודי, כל תלמידיו הראשונים והשליחים היו יהודים וקהילות המאמינים הראשונות היו כולן יהודיות. יהודים ולא-יהודים המפנים את לבם לאלוהים, פונים ליהוה אלוהי ישראל, "אשר היה והוה ויבוא" - "הוא הוא - אתמול, היום ולעולמים". מכיוון ששורשי אמונתנו נטועים בעם היהודי, אנטישמיות היא חטא מתועב ביותר ועל כל מאמין לגנות אותה.

4. הכרה במאמצים הנעשים מתוך אהבה והקרבה של מאמינים לא-יהודיים כדי לחלוק את בשורת המשיח עם העם היהודי. אנו כמאמינים יהודיים, נקראים לחזור בתשובה על גישות ומעשים שנעשו מתוך גאווה, יהירות, פחד והיבדלות כלפי שאר גוף המשיח. עלינו להתפלל עבור שלמות, יציבות ושיקום הכנסייה ועבור מאמצי הבישור שלה. אנו אף נקראים לגנות החלטות שהתקבלו מאז ימי השליחים שנועדו להרחיק את היהודים מאמונה במשיח ישוע.

5. עידוד המאמינים הלא-יהודיים, כבודדים וכקהילות, להכיר ולהצטרף על חטאי הכנסייה נגד מאמינים יהודיים בישוע (1) על כל תורה שמלמדת כי הגויים / הכנסייה תפסו את מקומו של עם ישראל – הטענה כי ברית סיני אינה בתוקף עוד מכיוון שהיהודים דחו את ישוע המשיח, ורואה את הכנסייה (הלא-יהודית) כמחליפה את עם ישראל ויורשת במקומו את כל ההבטחות שניתנו לו; ובכך מתעלמת מהבטחת הכתובים באיגרת אל הרומים י"א 29 "שהרי אין האלוהים מתחרט על מתנותיו ועל בחירתו"; (2) על דחיית ודיכוי כל ביטוי יהודי של אמונה בישוע ועל הדרישה מהיהודים המאמינים בישוע להתכחש לזהותם ולמנהגייהם היהודיים; (3) על זרעי הפילוג בכנסייה שמקורם בהתכחשות לקהילת המאמינים היהודיים בישוע, שתוצאותיה שלילת "האדם החדש האחד" שעליו מדובר באיגרת אל האפסים ב'.

6. הבנת והערכת תקפותה של הקהילה היהודית-משיחית.
א. אלוהים שב לפעול בקרב אחינו היהודים לקראת ישועת וגאולת ישראל.
ב. ליהודים המאמינים במשיח יש חופש להיות יהודים ואף רצוי כי יישארו יהודים וינהלו אורח חיים יהודי, המיושם בהתאם לרוח הברית החדשה, כולל מילת בניהם.

ג. אחינו הלא-יהודיים נקראים להתפלל עבור שלמות ההוראה, המוסר והיציבות של הקהילה היהודית-משיחית ועבור התקדמות מאמצי הבישור שלה, ולהתפלל עבור ישועת ישראל.

7. תפילה וקריאה לכנסייה לאשר הכרזה/ות בדומה לזאת שבמעשי השליחים ט"ו שבה יאושרו המשכיות אורח החיים היהודי והתפקיד שנקראו היהודים המאמינים בישוע למלא בהתאם לכתובים.

מתני: תבוא הודעה

היכן: ירושלים, ישראל

מדוע: מכיוון שאלוהים אמור לקבל את כל הכבוד והתפארת בריצוי שישוע בנו השיג, באמצעות האיחוד המחודש של המאמינים היהודים והלא-יהודים בישוע. השסע בין יהודים ולא-יהודים היה הפילוג הראשון בגוף המשיח והפך לשורש כל הפילוגים בכנסייה אשר באו בעקבותיו במרוצת השנים. המטרה הסופית שבאיחוד גוף המשיח היא להגשים את ההבטחה שניתנה באיגרת אל הרומים י"א 11-15 המדברת על ריצוי כל העולם לתפארת אלוהים.

כיצד: החברים הרשומים של הוועד המנהל וועדת ההיגוי יתאמו, בחסד אלוהים, את כינוס המנהיגים היהודיים והלא-יהודיים.

תקוותנו

אנו מוצאים עידוד במאמצים של מנהיגי הכנסייה, כתוצאה מהדיאלוג בין יהודים ונוצרים, הקוראים לכנסייה לחזור בתשובה על כל ביטוי של אנטישמיות, על ביזוי העם היהודי בידי מטיפים ותיאולוגים במשך שנים רבות, ועל הפצת עלילות על היהודים אשר עודדו רדיפות, אלימות, שפיכות דמים ופוגרומים כנגדם; ואשר סללו את הדרך שהובילה בסופו של דבר לזוועות השואה. אנו מאשרים את הקריאות לחזרה בתשובה על עיוות הכתובים על ידי הוצאתם מההקשר העברי המקורי. "לקראת ועידת ירושלים השנייה" מתמודד עם מה שמונח בשורשם של עניינים אלה: ההתכחשות לקהילת היהודים המאמינים בישוע.

"לקראת ועידת ירושלים השנייה" נוגע בסוד שעליו מדבר שאול השליח באיגרת אל האפסים ג'. באמצעות ישוע, הופכים הלא-יהודים לשותפי נחלה (ולא ליורשים הבלעדיים) ולשותפי ההבטחה שבמשיח ישוע יחד עם שארית ישראל המאמינה. סוד זה אשר הוא חכמת אלוהים העתירה ייודע על ידי הקהילה לרשויות ולממשלות שבשמים על פי תכנית העולמים שעשה אלוהים באמצעות ישוע המשיח אדוננו.

"לקראת ועידת ירושלים השנייה" עשוי להוביל לפריצת דרך בהפצת הבשורה. שאול השליח אמנם ייסד מספר קהילות של מאמינים לפני ביקורו בירושלים במעשי השליחים ט"ו, אך הייתה זו ההכרזה של ועידת ירושלים המקורית אשר

גרמה לאלוהים לפתוח את שערי הבישור לגויים עבור שאול ועמיתיו. החלטת הוועידה בירושלים אפשרה לו להכריז את החירות שבבשורה והכריעה נגד הרעיון שעל הגויים להתגייר בכדי להיות שותפים בגוף המשיח. בדרך דומה, יכול אלוהים בעקבות החלטות ועידת ירושלים השנייה לפתוח את שערי הבישור לעם היהודי בכל העולם ולכל העמים.

אפשרות שכזו היא מסעירה ביותר לאור מה שכותב שאול באיגרת אל הרומים י"א - מה תהיה השבת ישראל אם לא "חיים מן המתים" - דבר שהוא גדול בהרבה מעושר לגויים וריצוי לעולם!

2. לקראת ועידת ירושלים השנייה המענה של הלא-יהודים

הצהרה זו נוסחה בידי החברים הלא-יהודיים של הוועד המנהל בשנת 2000 כאשר היוזמה התעוררה מחדש לאחר תקופה על עיכובים ואי-פעילות. ניכרה ההבנה שההכרזה הראשונית הייתה בעצם עתירה של המאמינים היהודיים לכנסיות ודרשה מענה מאת הלא-יהודים.

כמאמינים לא-יהודיים מהכנסיות והקהילות בקרב העמים אנו שומעים את זעקת לבם של אחינו המאמינים היהודיים להכרה והתחברות, כיהודים המאמינים בישוע כאדון, גואל ומשיח ישראל והמבקשים לחיות את אמונתם בקהילות שבהן עבודת האלוהים, ההוראה ואורח החיים הם יהודיים באופן מובהק.

אנו מקבלים ומזדהים עם החזון שיבוא יום ותיערך ועידה שנייה בירושלים בה מנהיגים מהקהילה בקרב העמים (Ecclesia ex gentibus) יכירו וייכנסו להתחברות מלאה עם קהילת הנימולים (Ecclesia ex judaeis) שקמה לתחייה בבטלם כל גזרה וחקיקה נגד ביטוי יהודי לאמונה בישוע בתוך הכנסייה.

אנו מאשרים מחדש את חזון הברית החדשה שבאיגרת אל האפסים ב', שהקהילה נבראת לאדם חדש אחד על ידי הריצוי בין יהודי ולא-יהודי בגוף אחד באמצעות הצלב.

אנו מכירים בכך שבכדי שוועידה שכזאת תוכל להתקיים, על רוח הקודש להוביל את כל קהילות הלא-יהודים לתהליך של תפילה והיטהרות תוך חזרה בתשובה על:

- כל הטפה ולימוד שאלוהים ביטל את הברית עם ישראל אשר שוללים בכך את הנאמר באיגרת אל הרומים י"א 29.
- כל התבוללות בכוח של מאמינים יהודיים לתוך קהילות לא-יהודיות, לתרבותן ודרכי המחשבה שלהן.
- כל צורה שהיא של אנטישמיות.

אנו מאמינים כי ריצוי זה בין מאמינים יהודיים ולא-יהודיים במשיח יגשים את תפילתו של ישוע בבשורת יוחנן י"ז 21 ויוביל לעידוד האחדות בין מאמינים לא-יהודיים. אנו מקווים ובוטחים שפעולת ריצוי זו תביא לגל רחב היקף של בישור ולהשלטת הצדק בקרב עמי העולם המפולגים.

אנו מקבלים את ההזמנה של אחינו היהודים לפעול להגשמת חזון זה של ריצוי במשיח, ואנו מתחייבים להפיצו לכל כנסיות וקהילות המאמינים שבקרב העמים.

אוקטובר, 2000
דאלאס, טקסס

3. הצהרת החזון

הצהרת חזון זו נכתבה ב-2002 ואושרה על ידי הוועד המנהל.

"לקראת ועידת ירושלים השנייה" היא יזמה של חזרה בתשובה וריצוי בין החלק היהודי והחלק הלא-יהודי של קהילת המשיח הכלל עולמית. החזון הוא שיבוא יום ותיערך ועידה שנייה בירושלים שתהיה מעין היפוכה של הוועידה הראשונה בירושלים המתוארת במעשי השליחים ט"ו. בעוד שהוועידה הראשונה הייתה מורכבת ממאמינים יהודיים במשיח אשר החליטו לא לכפות על הלא-יהודים את דרישות התורה, תהיה הוועידה השנייה מורכבת ממנהיגי קהילות לא-יהודיים אשר יכירו במאמינים היהודיים במשיח ויקבלו אותם בברכה בלי לדרוש מהם לנטוש את זהותם ואת מנהגייהם היהודיים.

היזמה מונהגת בידי ועד מנהל המורכב מארבעה עשר מנהיגים, שבעה יהודים ושבעה לא-יהודים, כאשר כולם מייצגים מגוון רחב של תנועות וקהילות מכל רחבי העולם, היסטוריות ומודרניות, המאמינים בישוע כאדון ומשיח. חברי הוועד מציעים את עצמם כמשרתי החזון למטרות הבאות:

להודיע למנהיגי קהילות ומלומדים נוצרים על שיקום החלק היהודי של הקהילה (קהילת הנימולים).

לקדם חזרה בתשובה על חטאי המאמינים הלא-יהודיים והכנסייה נגד העם היהודי, ובמיוחד דיכוי העדות היהודית לישוע המשיח.

לקדם תפילות הפגעה עבור כל הקהילות שבקרב העמים לכך שינטשו כל צורה שהיא של תורות שמלמדות שאלוהים החליף את עם ישראל בכנסייה בכל הנוגע לתפקידו של עם ישראל והיותו העם הנבחר, ויכירו במקומם של היהודים בגוף המשיח.

לעודד את הקהילה היהודית-משיחית בישראל ומחוצה לה לאמץ חזון זה של ריצוי ושיקום ולקדם בכך את האחדות בין הזרמים והארגונים השונים בקרב התנועה היהודית-משיחית.

הוועד המנהל יעשה כל שביכולתו לקדם כינוס של ועידה שנייה בירושלים. הדבר אפשרי אך ורק בהדרכת רוח הקודש. רוח הקודש בלבד יכול להראות לנו כיצד ועידה שכזאת, המקובלת על כל התנועות, הקהילות והזרמים, תוכל להיות אפשרית.

כחלק מהתהליך לקראת ועידה שנייה בירושלים, יערך כינוס בירושלים שבו נציגים מכמה שיותר יבשות, קהילות וזרמים יפרסמו קריאה לכל העולם הנוצרי להכיר בקהילת הנימולים בוועידה שנייה בירושלים.

אנו עושים כל זאת בכדי לפאר את אלוהים בזכות הריצוי שהשיג ישוע בנו
באמצעות איחוי הקרע המקורי בגוף המשיח בין החלק היהודי והלא-יהודי.

המטרה הסופית שבאיחוד הגוף והשבת המאמינים היהודיים למקומם הראוי היא
החשת ביאתו של האדון ישוע בכבוד והשלמת גאולתו במלכות האלוהים.

הרי אם הדחתם היא רצוי בשביל העולם, מה תהיה השבתם אם לא תקומה ממות
אלי חיים?
(אל הרומים י"א 51)

4. קריאה לכנסייה

"קריאה לכנסייה" נכתב במהלך כנס ההפגעה של TJCII בירושלים בספטמבר 2006 ואושר על ידי הוועד המנהל בשם TJCII.

אנו כינוס של מאמינים בישוע. אנו באים מעמים רבים, ממסורות כנסייתיות רבות ומהקהילה היהודית-משיחית בישראל ובתפוצות. התכנסנו בירושלים ב-14-12 בספטמבר 2006 בחסות יזמת "לקראת ועידת ירושלים השנייה (TJCII)" ו"התחברות עץ הזית הירושלמית". מטרת הכינוס הייתה להתפלל יחדיו, ולבקש ריצוי עם האדון וזה עם זה על ידי חזרה בתשובה.

כתוצאה מכינוס זה אנו מפרסמים קריאה זו בשם TJCII לכנסייה העולמית:

1. אנא שמעו את קריאתנו להכרה והתחברות עם אחינו היהודים-משיחיים. הם באו לאמונה בישוע כאדון, גואל ומשיח ומבקשים לחיות את אמונתם בקהילות שבהן עבודת האלוהים, הלימודים ואורח החיים הם יהודיים באופן מובהק.
2. אנא שמעו את קריאתנו שיום יבוא ותיערך ועידה שנייה בירושלים שבה מנהיגים מהקהילה בקרב העמים (Ecclesia ex gentibus) יכירו בקהילת הנימולים (Ecclesia ex judaeis) שקמה לתחייה וייכנסו להתחברות מלאה עמה בבטלם כל גזרה וחקיקה נגד ביטוי יהודי לאמונה בישוע בתוך הכנסייה.
3. אנא שמעו את קריאתנו שבכדי שוועידה שכזאת תוכל להתקיים, על רוח הקודש להוביל את כל קהילות הלא-יהודים לתהליך של תפילה והיטהרות תוך חזרה בתשובה על:
 - א. כל צורה שהיא של אנטישמיות;
 - ב. כל התבוללות בכוח של מאמינים יהודיים לתוך קהילות לא-יהודיות, תרבותן ודרכי המחשבה שלהן;
 - ג. כל צורה שהיא של תורות המלמדות כי אלוהים דחה את העם היהודי וכי הכנסייה תפסה את מקומו של ישראל;
 - ד. כל המעשים שהובילו לסף הכחדה של אמונה יהודית בישוע.
4. אנא שמעו את קריאתנו לשיקום ירושלים למלוא הייעוד והפוטנציאל שאלוהים הועיד לה:
 - א. כעיר נבואית ומרכזית בתכנית הגאולה של אלוהים;
 - ב. כעיר בעלת עמדה סמכותית בגוף המשיח העולמי;
 - ג. כעיר של ריצוי וברכה לכל העמים.

5. אנא שמעו את קריאתנו לכל הקהילות לגלות את שורשיהן היהודיים.

6. אנא שמעו את קריאתנו לריצוי במשיח בין מאמינים יהודיים לבין מאמינים ממסורות כנסייתיות ומרקעים אתניים שונים (אל האפסים ב' 15-14) ריצוי זה יהווה התגשמות של תפילת ישוע באיגרת יוחנן י"ז 21 ויוביל לאחדות חדשה בין הקהילות והמאמינים בקרב העמים.

7. אנא שמעו את קריאתנו שיזמת הריצוי הזו תביא איתה התקדמות משמעותית בהפצת הבשורה ובהשבת הצדק לעמי העולם המפולגים (אל הרומים י"א 15-11).

אנו תפילה כי המענה לקריאתנו יתרום רבות לתנועה ההולכת וגדלה של ריצוי, כבודדים וכגוף, בין תלמידי ישוע היהודיים לבין אלה שמקרב העמים.

נספח:

כמענה לשאלה, מדוע הקריאה לכנסייה אינה מזכירה את ארץ ישראל, ברצוננו לציין כי החוברת "לקראת ועידת ירושלים השנייה: החזון והסיפור" (מהדורה שנייה, 2004) כבר מכילה את ההצהרה הבאה:

"התבהר לנו, במיוחד על ידי דיונים עם מנהיגים יהודים-משיחיים מירושלים, כי הבנה תנ"כית אמיתית של בחירתו של אלוהים בעם ישראל ובריתו הבלתי ניתנת לשינוי עם העם הנבחר כרוכה בקשר מהותי בין ארץ ישראל לבין התפקיד שנקרא העם למלא. תמיכה ב-TJCII אינה כרוכה בנקיטת עמדה פוליטית או תיאולוגית כלשהי ביחס לגבולות הארץ או למדיניות של ממשלות ישראל. קבלה נאותה של המאמינים היהודיים בידי הלא-יהודיים כן דורשת הכרה בכך שהבטחת הארץ הנה חלק בלתי נפרד מהברית ואינה ניתנת לשינוי. כחלק מהיקראותו של עם ישראל להיות ברכה לעמים, מטרת נתינת הארץ לו היא להיות ברכה גם לעמים השכנים שגם הם שותפים בירושת אברהם" (עמ' 29).

5. הצעת הצהרה לגופים כנסייתיים לאישור התנועה היהודית-משיחית (שבע ההצהרות)

הצהרה זו נכתבה על ידי חברים מהוועד המנהל ואושרה על ידי הוועד כולו ב-2007 בכדי לספק רעיונות לגופים כנסייתיים כיצד ביכולתם לענות ל"קריאה לכנסייה" ולשאלה, "לאיזה מענה מצפה TJCII מהקהילות?"

בהתאם לעיקרון שגובש בוועדה הירושלמית המקורית במעשי השליחים ט"ו המכבד את המגוון בגוף המשיח ביחס לזהות היהודית והלא-יהודית, אנו _____ מצהירים כלהלן:

1. אנו מאשרים כי בחירתו של עם ישראל אינה ניתנת לשינוי וכי פעולת אלוהים בקרב העם היהודי בנוגע לישועתו ולתפקידו של עם ישראל בברכה לעמים טרם הסתיימה.
2. אנו מאשרים כי יהודים הבאים לאמונה במשיח ישוע נקראים לשמור על זהותם היהודית ולחיות בקרב עםם בהתאם לברית החדשה.
3. אנו מאשרים בזאת שהקמתן של קהילות יהודיות-משיחיות היא דרך חשובה ויעילה לביטוי הזהות היהודית הקולקטיבית במשיח ודרך להעיד על ישוע לעם היהודי. כמו כן אנו מקבלים את קיומן של קבוצות יהודיות בתוך הכנסיות שהן מחויבות לחיים ולזהות יהודיים.
4. אנו מאשרים את נכונותנו כגוף כנסייתי לבנות גשרים לקהילה היהודית-משיחית; להושיט יד לידידות ולהתפלל לצמיחתה וחיוניותה. נעשה זאת אף לאור לחצים מהקהילה היהודית המקומית או הארצית.
5. אנו מאשרים את נכונותנו לחלוק את משאבינו עם קהילות, ארגוני בישור ומוסדות הכשרה תיאולוגיים יהודיים-משיחיים בכדי לעזור להם להשלים את תפקידם הניתן להם מאת אלוהים.
6. אנו מאשרים את נכונותנו להיות קול קורא בקרב מוסדות הכנסייה שלנו ובתחומי השפעתנו נגד כל צורה שהיא של אנטישמיות, תיאולוגיה שדוגלת ב"החלפת" העם היהודי, ובכל תורה המונעת את הביטוי של זהות יהודית בישוע.
7. לבסוף, אנו מאשרים כי כאשר ביטויים של דרך חיים יהודית ולא-יהודית בישוע גדלים זה לצד זה באופן חי, הדבר מביא כבוד לאלוהים, מקדם את מלכות השמים, והחזון של "האדם החדש האחד" שבאיגרת אל האפסוס ב' לובש בשר כחלק מברכת אברהם המקורית לגויים.

6. ההכרזה המשותפת של מנהיגות "התחברות עץ הזית הירושלמית" (JOTF) ו-TJCII

מנהיגי "התחברות עץ הזית הירושלמית" (JOTF) ויזמת "לקראת ועידת ירושלים השנייה"
(TJCII) נפגשו בקריית יערים, ישראל, ב-29 וב-30 באפריל 2008.

אנו מאשררים את הכבוד העמוק והאהבה שאנו רוחשים זה לזה.

אנו מאמצים זה את זה באחדות החזון של JOTF ושל TJCII לריצוי המלא בין
הביטוי היהודי והלא-יהודי של גוף המשיח.

אנו מתחייבים להתהלך יחדיו באחדות ובאמון תוך כיבוד והוקרת אופיין המשלים
של מתנותינו וקריאתנו.

Handwritten signatures of participants from JOTF and TJCII. The signatures are arranged in two columns. The left column contains: Reven Shulkenberg, Benjamin Shul Hasek Beyn, Mark Waldman, Marc 'Lea', Jan C. Rudolph, and San Guite. The right column contains: F. R. G. +, Peter Hocken, Johannes Fild, and Wapm Jick.

לא יכלו להשתתף:
ג'ונתן ברניס, ג'ון דוסון ווסילי מיהוק.
כל אחד מהם אישר את הסכמתו מאוחר יותר.

7. החזון של TJCII

הצהרה זו של חזון TJCII הוכנה במקור עבור הכינוס הבינלאומי שנערך בגנדנטל, גרמניה, בספטמבר 2008. היא אינה מחליפה את "הצהרת החזון של TJCII" ויש להתייחס לשתי ההצהרות יחדיו כמבטאות את החזון השלם של TJCII.

בחזון של TJCII, המלה "ועידה" אינה מתייחסת לאירוע עתידי בלבד אלא גם מסמלת את היחס ושיתוף הפעולה בין מנהיגים משני הצדדים למען השלמת תהליך זה של ריצוי בין היהודים והלא-יהודים בגוף האחד.

מרכיבים מרכזיים בחזון:

- הכרה של הכנסיות בלגיטימיות ובצורך בביטוי יהודי של האמונה בישוע, משיח ישראל ומושיע העולם;
- ריצוי מלא בין אופן הביטוי היהודי והלא-יהודי של האמונה במשיח בגוף המשיח;
- כיבוד המאמינים היהודיים כ"אח הבכור" על ידי מאמינים לא-יהודיים, כבודדים וכקבוצות;
- שיקום התבנית התנ"כית של היחסים בין ביטויי האמונה היהודי והלא יהודי;
- התכחשות הכנסיות לכל גזרה והחלטה נגד ביטוי יהודי של האמונה בישוע ונגד חיים יהודיים בישוע;
- חזרה לירושלים כמקור, מרכז ומטרה המתבטאת ביחסים עם "התחברות עץ הזית הירושלמית" כשותפים מלאים לחזון.

האמצעים החיוניים להגשמת החזון:

- חזרה בתשובה על כל ההיבטים וההשלכות של התיאולוגיה המלמדת שעם ישראל הוחלף על ידי הכנסייה, ובמיוחד על דיכוי המאמינים היהודיים בישוע השומרים על אורח חיים יהודי, ובקשת סליחה מהאדון ומהמאמינים היהודיים;
- אישור תוקפן המתמשך של ההבטחות התנ"כיות לעם ישראל, כולל חזרת העם היהודי לארצו;
- גילוי מחדש של יהודיותו של ישוע, "בן דוד ובן אברהם" (מתי א' 1), "האריה משבט יהודה" (התגלות ה' 5) וההשלכות של הבנה זו בחיי הכנסיות.

הפרי המובטח של ריצוי זה:

- ברכה הדדית עצומה: "עושר לעולם" (אל הרומים י"א 12) ו"תקומה ממוות אלי חיים" (אל הרומים י"א 15) לעם היהודי;
- הסרת קללות היסטוריות וכל הרעות הנובעות מהתיאולוגיה הדוגלת ב"החלפה";
- פתיחת הדלת לעם היהודי לקבל את משיחם;
- תנופה חדשה של בישור בקרב העמים;
- תנופה חדשה לאחדות בגוף המשיח;
- פתיחות בכנסיות לקבלת מלוא העושר שבברית החדשה בישוע אשר נכרתה עם "בית ישראל ובית יהודה" ופתיחותן לטיהור האוצרות שהן נושאות בקרבן במשך מאות בשנים;
- פתיחות מצד התנועה היהודית-משיחית לקבלת אוצרות אלה מהכנסיות;
- החשת שובו של אדוננו ישוע בכבוד.

השלב השני התרחש כאשר הכנסייה, בין המאה השנייה לרביעית, אשר כבר הייתה ברובה מורכבת ממאמינים לא-יהודיים, דחקה הצידה ולבסוף הוציאה לחלוטין את המאמינים היהודיים בישוע. מהלך זה הושלם (באופן חיצוני) במאה הרביעית על ידי חקיקה אשר דרשה ממאמינים יהודיים חדשים בישוע ומאמינים אחרים מרקע יהודי לחדול מכל מנהג יהודי ולהתכחש לזהותם היהודית. בדרך זו, דגם האחדות של "האדם החדש האחד" מהאיגרת אל האפסים הוחלף בדגם "אוניברסלי" של כנסייה מקרב העמים. מנקודת מבט זו, TJCII הנו חזון לשיקום הדגם המקורי לאחדות גוף המשיח.

דגם האדם החדש האחד לאחדות גוף המשיח

חזון TJCII מציג דגם שונה לריצוי בין המאמינים המפולגים. הוא שונה מהדגמים שהוצגו במאה שעברה, בין אם אקומניים או אוונגליים. זהו דגם אשר שורשיו נטועים באמונה המשיחית של הברית החדשה. הוא נובע ישירות ממותו ותקומתו של ישוע מכיוון שעצם הריצוי מתרחש בגופו (בשרו) של ישוע; "כדי שבגוף אחד ירצה את שניהם (היהודי והלא-יהודי) לאלוהים על ידי הצלב, בהמיתו בו את האיבה" (אל האפסים ב' 16).

כחזון לאחדות בין יהודים ולא-יהודים בגוף המשיח האחד, החזון של TJCII אינו יכול להיות רוחני גרידא. כשם שעם ישראל הוא עם היסטורי, כך גם הכנסייה / קהילה היא מציאות היסטורית של העמים המורכבים לתוך המציאות של ישראל, והיא רוחנית וגשמית גם יחד. מכיוון שעם ישראל הוא עם היסטורי שניתן לראותו, כך גם הכנסייה / קהילה היא עם היסטורי שניתן לראותו. האחדות של "האדם החדש האחד" היא אחדות כל המאמינים מכל הקהילות האוחזים בעדות האמונה ההיסטורית "שנמסרה אחת ולתמיד לקדושים" (יהודה א' 3).

דגם האדם החדש האחד הנו יהודי בהבנתו את "בשרו של ישוע" כגוף המשיח. הוא משקף את ההבנה היהודית של רוח וגוף כפי שהיא מופיעה באיגרת אל האפסים ה' כאשר שאול מייחס את "והיו לבשר אחד" של ברית הנישואים לסוד של המשיח וקהילתו. דגם "האדם החדש האחד" לאחדות הקהילה הוא אם כן אישי וקולקטיבי גם יחד. הוא אינו מאפשר דגם של אחדות שהיא ממסדית ביסודה אף כי אינו יכול להוציא מכלל חשבון אלמנטים ממסדיים וגם אינו מאפשר חזון לאחדות שהוא רוחני בלבד, שבו ביטוי חיצוני ציבורי וקבוצתי הוא משני ולא חשוב כביכול.

שיקום הביטוי היהודי של האמונה בישוע המתגלם בתקומתו של החלק היהודי של גוף המשיח הוא אות של "אחרית הימים" ולפיכך, אסכטולוגיה היא נושא מרכזי בדגם זה של אחדות המוצג ב-TJCII ואשר מזכיר לקהילות שאנו כולנו נקראים על פי "תכנית העולמים" (אל האפסים ג' 4) לה גם קורא השליח שאול "תקוות ישראל" (מעשי השליחים כ"ח 20).

אחדות הברית החדשה בדם ישוע הנטועה בבריתות עם ישראל

אחדות הקהילה של תלמידי המשיח נובעת מהאחדות שבישוע המשיח עצמו ומקורבן אהבתו לכל העולם שמומש על הצלב בגולגתא. בדמותו של ישוע, אדם החדש, מתאחדים האדם ואלוהים באופן מושלם. כתוצאה מכך, אחדות זו שבישוע הופכת להיות אחדות הקהילה, גופו, באמצעות הקרבת חייו על הצלב ושפיכת רוח הקודש.

העדות של TJCII היא שלא ניתן להבין ולחיות את הברית החדשה באופן נכון מחוץ להקשר של בריתות אלוהים עם ישראל המתוארות בתנ"ך. הברית החדשה מבוססת על הבריתות עם ישראל. היא נטועה בהבטחות הברית שכתת אלוהים עם אברהם ועם זרעו, בברית סיני עם שנים עשר השבטים בהנהגת משה ובהבטחות המלכות שניתנו לדוד. הברית החדשה בדמו של ישוע אינה מבטלת את הבריתות שקדמו לה אלא היא חידוש וטרנספורמציה של היחסים בין אלוהים לבין בית ישראל ובית יהודה המבוססים על כל בריתות העבר (ירמיהו ל"א 33-30). בברית החדשה קיימות המשכיות וחוסר המשכיות גם יחד בכל הנוגע לתורת משה. שפת הברית החדשה מכילה בתוכה כל דבר מברית סיני הניתן ליישום בברית החדשה והיא מאשרת ומביאה לידי קיום את הבריתות שקדמו לה במלואן.

המפתח להבנה שאחדות הקהילה מתקיימת בישוע ובאמצעותו ולכך שהברית החדשה היא חידוש של הבריתות עם ישראל הוא בהבנת יהודיותו של ישוע, שלחותו הייחודית לישראל והזדהותו המוחלטת עם עמו. ישוע הוא עבד ה' אשר נטבל לתשובה בידי יוחנן המטביל ובכך הזדהה לחלוטין עם עמו בחטאותיהם. כאשר ישוע מזדהה עם עמו, הוא גם מזדהה עם התפקיד שעם ישראל נקרא למלא: להיות ממלכת כוהנים ואור לגויים. בדרך זו, ישוע, "בן דוד ובן אברהם" (מתי א' 1), נגלה לישראל כמשיח ובן אלוהים חיים (מתי ט"ז 16) והפך להיות מושיע העולם אשר מת עבור חטאינו וקם לתחייה להצדיקנו (אל הרומים ד' 25). ישוע הוא הדרך היחידה לישועה, וכראש הגוף הוא גם המטרה הסופית, או כפי שמסכם יוחנן השליח את אופיו חובק הכל של תפקידו של ישוע באומרו "אנוכי הדרך, האמת והחיים" (יוחנן י"ד 6).

כל משנה שמלמדת שברית אלוהים עם ישראל איננה בתוקף עוד או שמפרידה בין ישוע לבין עמו היא תורה מפלגת במהותה ומתנה את קיום הברית החדשה בביטול הברית והמחויבות של אלוהים לישראל. עמדה שכזאת מחלישה את יציבות הברית החדשה וגורמת לרוח של שיפוטיות שבה אלה הטוענים להיותם "הקהילה האוטנטית" מחליפים את אלה הנחשבים על ידם למורדים וכופרים.

בעוד הבטחות הברית מתקיימות כולן בישוע, טרם התגשמו כולן בביאתו הראשונה של המשיח. האמונה במשיח שכבר בא היא מקור התקווה לביאתו השנייה. פנייתו של שמעון כיפא לאנשי ישראל במעשי השליחים ג' מבהירה כי התגשמות כל

ההבטחות תתרחש ב"עת השבת הכל לתיקונו, דבר שאלוהים דיבר מעולם בפי נביאי הקדושים" (מעשי השליחים ג' 21) ואלוהים "ישלח את אשר יועד לכם מקדם, את המשיח ישוע" (מעשי השליחים ג' 20) TJCII הוא אם כך חזון לקיבוץ ישראל והקהילה כהכנה לביאתו של האדון ישוע בכבוד.

TJCII כמשרת

TJCII אינו קהילה ואין בו מעמד של חברות. מסיבה זו, ל-TJCII לא יכול להיות "אני מאמין" או הכרזת אמונה. כחזון עבור הקהילה העולמית כולה, גוף המשיח, תפקידו של TJCII הוא להיות משרת וכלי המאפשר את האחדות שהיא רצונו של אלוהים עבור גוף המשיח בנו. TJCII מקרב בין קהילות של יהודים המאמינים בישוע כמשיח ובן אלוהים חיים ובין כנסיות נוצריות היסטוריות המאמינות באלוהותו ובאנושיותו של ישוע על פי ה"אני מאמין" של ועידת ניקאה, ובין גופים קהילתיים אחרים המאשרים את ייחודיותו של ישוע בהצהרות מאוחרות יותר, כגון הכרזת האמונה של האגודה האוונגלית הבינלאומית. אין ב-TJCII מקום לאף גוף דתי אשר אינו מאמין בישוע המשיח כהתגלות האלוהית השלמה ואשר מתייחס להתגלות כתבי הקודש כחלקית בלבד.

האסטרטגיה של TJCII לאחדות

האסטרטגיה של TJCII לאחדות מבוססת על האמונה שאחדות הקהילה הבסיסית מושפעת מהאיחוד בין יהודים ולא-יהודים בגופו של המשיח היהודי. משמעות הדבר היא ששיקום של אחדות שגלויה לעין הוא אפשרי רק כתוצאה מכך שהאדון ישקם את הביטוי היהודי האותנטי של האמונה בקהילה וכאשר כל הכנסיות והזרמים הנוצריים יטהרו את אמונתם וחייהם על ידי חזרה לשורשים היהודיים.

הדגם של האדם החדש האחד מכבד את הזהות הייחודית הן של היהודי והן של הלא-יהודי. לפיכך, ההכרה בשורש היהודי אין משמעותה שהלא-יהודי צריך להפוך ליהודי ולשמור על מנהגים יהודיים, כפי שמבחינה זאת החלטת ועידת ירושלים הראשונה. משמעות התמונה של עץ הזית היא שהענפים המורכבים של הגויים מוזנים מתוך עץ הזית הטבעי של ישראל, המגולם בשלמותו בישוע, אך אינם מאבדים את זהותם כעמים אתניים המביאים את עושרם ואוצרותיהם אל העיר הקדושה (התגלות כ"א 26).

האסטרטגיה של TJCII אינה מפרידה בין אהבה לאמת. משמעות הדבר היא שב-TJCII אנו מבקשים לאהוב ולכבד כל פעולה של רוח הקודש בכל קהילה וזרם המודה כי ישוע הוא בן אלוהים היחיד, ושהוא לבדו מושיע העולם והמתווך היחיד בין אלוהים לבני אדם. עם זאת, אנו מביעים צער ומתוודים על החטאים שנעשו

במהלך ההיסטוריה הנוצרית וטימאו את שמו של המשיח, ובמיוחד על הבז והשנאה לעם היהודי ולתלמידיו היהודיים של ישוע. האחדות שבאהבה ובאמת מחייבת את השילוב של כיבוד, הכרת תודה, צער וחרטה. אלו אינן טקטיקות חד-פעמיות אלא מן ההכרח שילכו ויעמיקו ככל שאנו מתקדמים יחד באהבה ובאמת.

הגשמת החזון של TJCII דורשת מכל הצדדים המעורבים נכונות להתוודות על חטאי העבר ולהתמודד עם התוצאות של איבוד וזיכוי העדות היהודית לישוע. ההתרחקות מהשורש היהודי השפיעה על המסורות הנוצריות בדרכים שונות. עלינו לאפשר לרוח הקודש להוביל כל כנסייה וכל זרם בתהליך של היטהרות והתחברות מחדשת לשורש היהודי.

בכדי להתחיל במסע הריצוי שמייצג TJCII, אין צורך ברמה כזו של אחדות באמונה, אהבה ותקווה כפי שתתבטא בריצוי המלא והמושלם שאליו אנו חותרים ומתפללים. מכיוון ש-TJCII מפגיש את המגוון הרחב ביותר האפשרי של מסורות כנסייתיות, הדבר כרוך באתגר עצום ולא מעט אי-נוחות לשני הצדדים, אך גם טומן בחובו תקווה גדולה. וכפי שנדרש צעד באמונה ברוח הקודש בכדי לאמץ חזון זה, כך גם נדרשים אמונה מתמדת וביטחון ברוח הקודש בכדי להתקדם לעומקו של מסע ריצוי ייחודי זה.

TJCII וריצוי בין נוצרים

ניסיונונו ב-TJCII מראה שנוכחות יהודית-משיחית משנה באופן קיצוני את האינטראקציה בין כנסיות ובין מאמינים מפורדים. בנוכחות מאמינים יהודיים בישוע, הן הכנסיות ההיסטוריות והן הזרמים האוונגליים החדשים יותר יכולים להכיר ב"אח הבכור", זה שהיה שם לפנייהם ושעליהם לכבד. מצב חדש זה גורם למאמינים הלא-יהודיים להשפיל עצמם ומאפשר התוודות משותפת על החטאים שנעשו כלפי המאמינים היהודיים בישוע.

התומכים הנלהבים ביותר של TJCII הם לעתים קרובות המאמינים מקרב הכנסיות ההיסטוריות והאוונגליות שכבר חוו תהליכים של ריצוי ואחדות אשר התאפשרו בדרך כלל על ידי התנועה הכריזמטית. למרות שזימות אלה לא נבעו בהכרח מקשר ישיר עם העם היהודי, הן התאפשרו על ידי חוויה משותפת באדון ברוח הקודש ואהבה משותפת לכתוב בתנ"ך ובברית החדשה. כאשר הם פוגשים ב-TJCII, הקשר לשורש ולמאמינים היהודים-משיחיים מהווה הצדקה תיאולוגית עמוקה אף יותר להתחברות ולשיתוף פעולה ביניהם. כאשר המאמינים הלא-יהודיים המפורדים מגלים ומכירים בעובדה המשותפת שהם מורכבים כעץ זית לתוך המשיח, המזדהה באופן מוחלט עם עמו ישראל, הם מגלים את הבסיס האמיתי לאחדות הקהילה כמתואר באיגרת אל האפסים ב' 12 – ג' 6.

ה"וועידה" כמטרה הסופית של TJCII

החזון של TJCII מנוסח עם מבט לוועידה עתידית בירושלים, ובכך משקף נאמנה את החזון שקיבל מרטי וולדמן. למרות זאת, TJCII נותר חזון שאנו מאמינים כי מקורו באלוהים והוא אינו פרויקט המתוכנן על ידי הוועד המנהל.

אנו מודעים לכך שלמילה "ועידה" (Council) ישנן משמעויות רבות ושונות בקרב הזרמים השונים בכנסייה. זוהי מילה שלא קל לתרגם לשפות מסוימות. בחזון של TJCII, יש להבין את משמעות המילה "ועידה" בראש ובראשונה ביחס לכינוס של השליחים והזקנים בירושלים המתואר במעשי השליחים ט"ו.

חזון זה של ועידה משמש בכדי להצביע על אירוע עתידי וכסמל לריפוי המלא של הפירוד בין היהודים ללא-יהודים בגוף המשיח. במובן זה, הוועידה יכולה לייצג את הרשויות העומדות בראש גופים קהילתיים רבים המאמצים באופן רשמי את מהות ההצהרות של TJCII. כמו כן מסמלת הוועידה מנהיגות מפויסת ומאוחדת משני חלקי הקהילה, היהודי והלא-יהודי. כסמל למנהיגות מפויסת, המושג "ועידה" מזכיר לנו את הצורך בריצוי אמיתי על ידי גינוי רשמי של כל הצהרה אנטי יהודית-משיחית מצד רשות כנסייתית כלשהי במרוצת הדורות. כמובן שכינוס שכזה, כשיאו של תהליך הריצוי, חייב יהיה להפגין את דפוס ההתנהגות הנכון ביחסים בין המאמינים היהודיים כ"אח הבכור" לבין המאמינים הלא-יהודיים כ"אח הצעיר" ויבוא לידי ביטוי ב"התחברות סביב שולחן האדון" הבסיסית לכל הבנה יהודית של יחסים אנושיים אמיתיים לפני אלוהים. ממד חיוני זה מחזק את חשיבות הצורך בהתוודות על חטאים, הן על ידי הכנסיות והן על ידי גוף המשיח היהודי-משיחי, אשר גרמו לאי הסדר ולמבוי הסתום אליהם הגענו בנושא סעודת האדון אשר ניתנה כביטוי האולטימטיבי לאחדות הגוף (יוחנן י"ג 34 האיגרת הראשונה לקורינתים י' 17).

ככינוס שכזה בירושלים, תמלא המנהיגות היהודית-משיחית מהארץ ומהעיר עצמה תפקיד חשוב ותקבל את מקומה הראוי.

9. המשימה התיאולוגית של TJCII

מסמך זה נכתב כהכנה לכינוס הבינלאומי שנערך בגנדוטל, גרמניה בספטמבר 2008, תוקן על ידי חברי הצוות התיאולוגי של TJCII ואושר על ידי הוועד המנהל במאי 2009.

המשימה התיאולוגית של TJCII הופכת להכרחית ככל שרוח הקודש מוביל אותנו להבנה עמוקה יותר ויותר של החזון ביחס לישראל והעמים והאחדות בגוף המשיח בין יהודים ולא-יהודים. המשימה של כל תיאולוגיה של הברית החדשה היא לדעת את אלוהים כפי שהוא מתגלה במשיח ישוע - להבין את רז ישוע באמצעות רוח הקודש. המשימה הספציפית של TJCII היא לשרת את המטרה שבאיחוד שני החלקים, היהודי והלא-יהודי, המרכיבים את גוף המשיח האחד.¹ TJCII היא יזמה בעלת "מוקד יחיד" והמשימה התיאולוגית הנובעת מכך היא להגות בכל ההיבטים שלה באופן תיאולוגי ולשרת אותה על ידי דעת המחודשת ברוח הקודש.

מקורה של התיאולוגיה שלנו ב-TJCII היא בהתגלות אלוהים בכתובים המהווים עדות ייחודית ובת סמכא שניתנה בהשראת הרוח לתפקיד שעם ישראל נקרא למלא, וההבטחות שניתנו לו לגבי המשיח ומלכותו ואשר אינן ניתנות לשינוי.

הכתובים מעידים על ההתגשמות הראשונה של הבטחות אלה בחייו, מותו, תקומתו ועלייתו למרום של ישוע, מלך ישראל ומושיע העולם. התגשמות זו מתבטאת בשפיכת רוח הקודש על תלמידי ישוע, שהחלה בחג השבועות ושיצרה את גוף המשיח המורכב מיהודים וגויים המאוחדים באמצעות דמו המכפר של המשיח. ההבטחות בכתובים לישראל, ודרך ישראל לגויים, יושלמו כאשר ישוע יחזור בכבוד. מכיוון שניתן לקבל התגלות זו ולהתחיל להבינה אך ורק ברוח הקודש, התיאולוגיה שלנו חייבת להיות "על הברכיים", כלומר תיאולוגיה שמבוססת על ענווה ותפילה.

עלינו להפריד בין המשימה התיאולוגית הכלולה בתוך TJCII ואשר משרתת את החזון באופן ישיר, לבין העבודה התיאולוגית הנעשית, או צריכה להיעשות, בגוף המשיח העולמי ויכולה לסייע ל-TJCII במשימתו.

¹ המושג "גוף המשיח" בהצהרה זו מתאר את החזון של TJCII השואף לקיומה של קהילת ישוע מחודשת ושנעשה בה רציף בין הצדדים, שבה מאוחדים היהודים והלא-יהודים בגוף אחד. המושג "קהילות" מתאר את כל הקהילות והזרמים הקיימים כיום בעולם. במובנים אלה, הקהילות היהודיות-משיחיות מהוות חלק בלתי נפרד מגוף המשיח אך אינן מהוות חלק מ"הקהילות".
המושג "קהילה" (ekklesia ביוונית), או גוף המשיח, הוא עמו של אלוהים, הן מישראל והן מהעמים, הנאספים יחד ב"משיח ישראל".

עלינו לקחת בחשבון שלוש הבחנות עיקריות:

ההבחנה בין העבודה החיונית להתקדמות החזון לבין העבודה שיכולה לסייע לנו (אף כי כאן ההבחנה לא תמיד מובהקת לגמרי);

ההבחנה בין העבודה הנעשית בחסות TJCII ומפורסמת על ידה, לבין העבודה הנעשית על ידי אלה המעורבים ב-TJCII על מנת לסייע ל-TJCII אך אינה מהווה תוצר או פרסום רשמיים של TJCII.

ההבחנה בין העבודה שצריכה להיעשות על ידי מלומדים יהודיים, ובמיוחד משיחיים, לבין העבודה שצריכה להיעשות על ידי מלומדים נוצריים. המשימה למלומדים היהודיים היא לפתח ולגבש הבנה יהודית אותנטית של התגלות ישוע והמלכות בברית החדשה. המשימה של המלומדים הנוצריים, בשיתוף פעולה עם אלה היהודיים, היא לתקן את חוסר האיזון והעיוותים שנוצרו על ידי תיאולוגיה שהושפעה מדחיקה החוצה של ההבנה היהודית את ישוע ואת בשורת המלכות (ראה נקודה שלישית להלן).

אלה האחראים על העבודה התיאולוגית ב-TJCII מבקשים לזהות את הנושאים שעליהם יש לעבוד כך שהיזמה תוכל להתקדם על יסוד בריא ואיתן. עם זאת, יש מקום לגלות ולפרסם את העבודה המשמעותית שכבר נעשתה וקיימת בנושאים הרלוונטיים ל-TJCII. אנו תקווה שהעדות של TJCII לשיקום ביטוי יהודי של האמונה בישוע בקרב הקהילה תעודד את המשך העבודה התיאולוגית הנדרשת בתחומים אלה.

העבודה התיאולוגית ב-TJCII מבוססת על ההבחנה שנעשית בכתובים (תנ"ך וברית חדשה) בין העם הנבחר, ישראל, לבין העמים (הגויים). הבחנה זו מהווה את היסוד לאופי הכפול של קהילת ישוע המשיח כפי שהוא מתבטא בדמותו של "האדם החדש האחד" (אל האפסים ב' 15), ואת הבסיס לחזון של TJCII בריצוי בין יהודים ולא-יהודים בגוף המשיח האחד.

העבודה התיאולוגית תכלול לימוד והגות על הנושאים הבאים, הקשורים בדרכים שונות להבחנה בין ישראל לעמים:

- ההמשכיות בבריתות לעומת החדשנות וחוסר ההמשכיות בין הבריתות שניתנו לישראל לפני בוא המשיח לבין הברית החדשה בדם ישוע;
- הבנה תנ"כית נכונה של היחסים בין ישראל והעמים וההשלכות שלה על אחדות הגוף האחד;
- חקירה ונטרול של הבלבול שנוצר על ידי התיאולוגיה הגורסת שהגויים והכנסייה החליפו את עם ישראל, בחינת עיצוב השפה התיאולוגית-מסורתית-נוצרית כתוצאה מדחיית ישראל וחשיפה ותיקון של הדברים

- החלקיים והחד-צדדיים שמלמדים בנוגע לכנסייה וישראל - במיוחד הטעויות שב"תיאולוגיית שתי הבריתות"², "תיאולוגיית התורה לכל", ותנועת "בני אפרים" אשר בדרכים שונות אינן עומדות בקנה אחד עם חזון TJCII של ריצוי בין יהודים ולא-יהודים בגוף אחד;
- העמקת החשיבה התיאולוגית בנוגע לארץ ישראל ותפקידה של ירושלים בשיקום דגם ה"אדם החדש האחד" של הקהילה ותפקידיהן בהכנה לשיבת האדון בכבוד וביאת מלכותו השלמה;
 - בחינה תיאולוגית של חזרה בתשובה על חטאי העבר, "חזרה בתשובה תוך הזדהות" ו/או "ידי שניעשה על ידי נציגים";
 - בחינה תיאולוגית של הקשר בין התפשטות והתגבשות הקהילות היהודיות-משיחיות לבין העלייה במספר הקהילות מקרב העמים המאמצות דרך ביטוי יהודית לאמונתן בישוע;
 - למונע אי הבנות המונעות את התקדמות יזמת TJCII והפחתת המתחים הנובעים מעצם העובדה ש-TJCII פונה לכל הזרמים בגוף המשיח.

כפי שאנו מאמינים שב-TJCII הדגיש רוח הקודש באופן מיוחד את הדגם של ועידת "השליחים והזקנים" בירושלים כמתואר במעשי השליחים ט"ו, כך מן הראוי הוא שבעבודה התיאולוגית של TJCII תהווה ועידת ירושלים זו דגם וקו מנחה לפעילותנו. בהתאם לעקרונות שנוסחו על ידי השליחים והזקנים בירושלים, חשוב לעודד את תרומתם של מלומדים יהודיים ולא-יהודיים מבלי לפגוע בחירות הנדרשת לקיום לימוד אמיתי.

בעוד ש-TJCII אינו נקרא לפתור את כל המחלוקות התיאולוגיות שעלו מתוך מאות שנים רבות של פילוגים וסכסוכים, תקוותנו, ומה שאנחנו כבר חווים, הם שככל שניטיב לשוב לשורשים היהודיים של אמונתנו, ייתן לנו האדון יותר אור ויוביל אותנו מעבר למבוי הסתום וליריבות הנוכחיים אל תוך "כל העושר אשר בהבנה השלמה, אל ידיעת רז האלוהים, המשיח, אשר צפונים בו כל אוצרות החכמה והדעת" (אל הקולוסים ב' 2-3).

מאי, 2009

² "תיאולוגיית שתי הבריתות" מתייחסת לדעה הנפוצה בקרב רבים המעורבים בדו-שיח יהודי-נוצרי הגורסת כי ברית סיני נועדה לעם ישראל בעוד שהברית החדשה נועדה לגויים בלבד, כאשר שתי הבריתות מוצגות כדרכים שונות לישועת שתי הקבוצות. "תיאולוגיית התורה לכל" טוענת כי לגויים צריך להיות אותו היחס לתורת משה כפי שיש ליהודים, גם בדרך יישומה. "תנועת בני אפרים" נפוצה בעיקר בארה"ב אם כי היא קיימת גם באירופה ובישראל. בצורתה הבעייתית ביותר היא גורסת כי הנוצרים האמיתיים הם כאלה מעצם היותם צאצאים של עשרת שבטי ישראל האבודים. אפרים עבורם מייצג באופן נבואי את הגוף האמיתי של המאמינים.

10. TJCII והיהודים בכנסיות

הצהרה זו מתייחסת למקומם של היהודים החברים בכנסיות הנוצריות.

הצורך להתייחס לנושא זה ב-TJCII התעורר כתוצאה מהמספר הגובר והולך של יהודים בתוך הכנסיות המזהים עצמם כיהודים. מגמה זו קיבלה חיזוק בדמות כנסת הלסינקי אשר החלו ב-2010 כאסיפות של מאמינים יהודיים ממספר כנסיות היסטוריות ומהקהילה היהודית-משיחית.

אנו ב-TJCII מאמינים במעמדו של העם היהודי כולו כעם אלוהים הנבחר. בחירה זו כוללת את כל היהודים, בין אם באי בית הכנסת, חילוניים, או אלה האוחזים בדתות אחרות.¹ יותר מכך, היהודים החברים בכנסיות נוצריות לא רק נותרים חלק מהעם היהודי, הם גם יורשי ההבטחות שניתנו לאברהם ולזרעו.² כאשר הכנסיות זונחות את התיאולוגיה החליפית בנוגע ליחסים בין הכנסייה לעם היהודי, הן מאפשרות לכבד את עדות חבריהן היהודיים באופן שונה מבעבר שכלל היטמעות והתבוללות.

כזימה בעלת מוקד יחיד המתעסקת בריצוי המלא בין מאמינים יהודיים ולא-יהודיים בלבד, הן כבודדים והן כקבוצות בגוף המשיח האחד, מכירה TJCII בכך שריצוי זה כולל בהכרח את חברי הכנסיות הנוצריות שהם יהודים. עם זאת, מכיר הוועד המנהל בכך שהחזון הייחודי של TJCII יצא מתוך התנועה היהודית-משיחית המציבה בפני הקהילה היהודית כולה את אתגר האמונה בישוע כמשיח. התנועה היהודית-משיחית מאשרת את חשיבות המשיחותה של זהותם היהודית של המאמינים היהודיים בישוע ואת הצורך במציאת מסגרת משותפת שתוכל לתמוך באמונתם.

מנגד, האתגר שמציבים היהודים בכנסיות יכול להיות עדותם לגבי טבע ואופי הכנסייה בריצוי בין יהודים ולא-יהודים במשיח.³ היהודים בכנסיות תורמים לריצוי זה כאשר הם מצהירים על זהותם היהודית באופן פומבי בתוך הכנסייה ומוצאים בה מקום לעדות שהיא יהודית באופן מובחן. עדות זו תכיר במורשת ההיסטורית של הכנסייה ששורשיה נטועים בכתובים בכל דרך שנמצאת בהסכמה מלאה עם הכתובים ועם מסורת השליחים. אחים ואחיות אלה יכולים להוות דוגמה למאמינים יהודיים הלומדים מחכמת הכנסייה וכן לסייע ביד הכנסייה לשוב למורשתה היהודית באופן מלא יותר.

¹ אל הרומים י"א 29. הבחירה אינה מבטיחה ישועה סופית.

² בראשית י"ב 2-3; י"ז 4-8; כ"ו 2-5; ל"ה 10-12; לוקס א' 54-55; אל הרומים ט' 4-5.

³ אל האפסיס ב' 15; ג' 4-6.

מכיוון ש-TJCII הוא חזון נבואי לתכניתו של אלוהים לאסוף יהודים ולא-יהודים תחת ריבונותו של משיח ישראל ומושיע העולם, חשוב לציין כי תהליך זה יכול

להתקדם אך ורק בהדרגת רוח הקודש תוך שמירה על הדגם של הוועידה הראשונה בירושלים בחירות מלאה וכבוד הדדי. בכדי לקחת חלק בחזון של TJCII, על המאמינים היהודיים בכנסיות להוות עדות למורשתם היהודית ובאותו זמן לשמור על אחדות עם אחיהם הלא-יהודיים. משום כך, TJCII מקדם בברכה את הצהרת פריז שפורסמה על ידי כנס הלסינקי ביוני 2011 כי "כמאמינים יהודיים בישוע אנו מאשרים את זהותנו הן כחלק מעם ישראל והן כחלק מגוף המשיח" וכי "אנו עדות חיה לרז הנסתר שבחיבור המתמשך בין ישראל והכנסייה". התפתחות בריאה של היחסים בין היהודים בכנסיות לבין הכנסיות בהן הם חברים תהווה ברכה לשניהם ותוכל אף לתרום לכך שהכנסיות יתייחסו לתנועה היהודית-משיחית ביתר רצינות. מטרת פעולת הריצוי של TJCII היא בסופו של דבר יחסי גומלין וקבלה והעשרה הדדיים הן בין התנועה המשיחית לבין הכנסיות והן בין הכנסיות לבין חבריהן היהודיים.

